

ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΚΑΙ ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΑΥΤΗΣ

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 10. — ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ — 15/28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1914.

Η ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

1453

Σημαίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆς, σημαίνουν τὰ ἐπου-
ράνια,

Σημαίνει κ' ἡ ἀγία Σοφία, τὸ μέγα μοναστήρι,
Μὲ τετρακόσια σήμαντρα κ' ἐξήντα δύο καμπάνες,
Κάθε καμπάνα καὶ παπᾶς, κάθε παπᾶς καὶ διάκος.
Ψάλλει ζερβά ὁ βασιλιάς, δεξιά ὁ πατριάρχης,
Κι' ἀπ' τὴν πολλή τὴν ψαλμοῦδιά ἐσειόνταρε οἱ κολόντες,
Νὰ μποῦνε σὺν χειροβικῷ καὶ νᾶβγει ὁ βασιλέας,
Φωνὴ τοῦ ἤθε εἰς οὐρανοῦ κι' ἀπ' ἀρχαγγέλου στόμα.
«Πάρτε τὸ χειροβικὸ κι' ἄς χαμηλώσουν τ' ἄγια
«Παπάδες, πᾶστε τὰ γιερά, καὶ σεῖς, κεριά, σθησιτεῖτε,
«Γιατὶ εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ Πόλη νὰ τουρκέψει.
«Μὸν στείλτε λόγο σὴν Φραγκιά, νᾶρτουνε τρία καράβια.
«Τόνα νὰ πάρει τὸ σταυρὸ καὶ τ' ἄλλο τὸ βαγγέλιο,
«Τὸ τρίτο, τὸ καλύτερο, τὴν ἄγια τράπεζά μας,
Μὴ μᾶς τὴν πάρουν τὰ σκυλιὰ καὶ μᾶς τὴν μαργαρίσουν.»
«Ἡ Δέσποινα ταράχτησε, κ' ἐδάκρυσαν οἱ εἰκόνες.
«Σώπασε, κυρὰ Δέσποινα, καὶ μὴ πολυδακρίζεις,
«Πάλι μὲ χρόνους μὲ καιροῦς, πάλι δικὰ σας εἶναι.»

(ἀπὸ τοῦ Ν. Γ. Πολίτου. Ἐκλο-
γαὶ ἀπὸ τὰ τραγοῦδια τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ λαοῦ Ἀθήνα 1914 σελ. 4).

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΨΥΧΕΣ

Γιατὶ εἶναι μαῦρα τὰ βοντὰ καὶ στέκουν βουρκομένα;
Μὴν ἄνεμος τὰ πολεμᾷ; Μὴνα βροχὴ τὰ δέσνει;
Κι' οὐδ' ἄνεμος τὰ πολεμᾷ, κι' οὐδὲ βροχὴ τὰ δέσνει.

Μόνε διαβαῖν ὁ Χάροντας μὲ τοὺς ἀποθαμένους.
Σέρνει τοὺς νιούς ἀπὸ μπροστὰ, τοὺς γέροντες κατόπι,
Τὰ τρῦφερὰ παιδόπουλα σὴν σέλλ' ἀραδιασμένα.
Παρακαλοῦν οἱ γέροντες τ' ἀγόρια γοτατίζουν.
— «Χάρο μου, κόνεψ' σὲ χωριό, κόνεψ' σὲ κρυὰ βρύση,
«Νὰ πιοῦν οἱ γέροντες νερὸ κι' οἱ νηοὶ νὰ λιθαρίσουν,
«Καὶ τὰ μικρὰ παιδόπουλα νὰ μάσουν λουλουδάκια!»
— «Κι' οὐδ' εἰς χωριὸ κονεύω γὼ κι' οὐδὲ σὲ κρυὰ
βρύση,
«Ἐρχοντ' οἱ μάννες γιὰ νερὸ, γνωρίζουν τὰ παιδιὰ τους.
Γνωρίζονται τ' ἀντρούγνα καὶ χωρισμὸ δὲν ἔχουν.»

(ἀπὸ τοῦ Passow τὴν συλλογὴν
τῶν Δημοτικῶν Τραγουδιῶν. σελ.
291).

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

Ὁ Χάρος ἔκατσε ψηλά καὶ τραγουδεῖ πανώρια,
Λέει τραγοῦδια τῆς χαρᾶς καὶ περισσοκανχάται.
«Γιὰ ἰδὲ σπῆτια τὰ ρήμαξα κι' αὐλὲς ἀράχριασά τις.
«Κι' ἀδέρφια πὸν ξεχώρισα, ποῦσαν ἀγαπημένα,
«Κ' οἱ στράτες; καμαρώναντα κι' ὁ κόσμος ἔτρεμνεν τα.
«Χώρισα μάννες πὸ παιδιὰ, παιδιὰ πὸ τίς μανάδες
«Ἐχώρισα κι' ἀντρούγνα ποῦσαν ἀγαπημένα.»

(ἀπὸ τοῦ Ν. Γ. Πολίτου. Ἐκλο-
γαὶ ἀπὸ τὰ τραγοῦδια τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ λαοῦ — Ἀθήνα 1914 —
σελ. 291.)

ΕΚΕΙ Π' ΑΝΘΙΖΟΥΝ ΟΙ ΔΑΦΝΕΣ

Πέθανε ο Λουκής και τὸν ἔθαψαν.

Τὸν ἔβαλαν οἱ συγγενεῖς του μέσα στὸ μεγαλόπρεπο μαρμαρένιο μνήμα, ποῦ, ὁ ἴδιος τὸ εἶχεν ἐτοιμάσει γιὰ τὸν ἑαυτό του και τὴν οἰκογένειά του, τὸν σκέπασαν στεφάνια και λουλούδια σπάνια και ἔφυγαν.

Σὲ λίγο ὁ Λουκής ἄρχισε νὰ βαρύνεται.

Ὅσο διαρκοῦσαν οἱ ἐτοιμασίες τῆς κηδείας και ἡ ἴδια ἡ κηδεία, ὁ καιρὸς δὲν τοῦ φαίνονταν βαρετὸς, ἄς ἦταν και ἀκίνητος, ντυμένος στὴ καλλίτερη ρετιγκότα του, μὲ τὰ χέρια στανρωμένα στὸ στήθος, ξαπλωμένος στὸ νεκροκρέβατό του. Ἀπ' ἐναντία, μάλιστα μὲ κάποια περιέργεια κύτταζε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ βουλιαγμένα κλειστά του μάτια τὸ πῆγαινε κι' ἔλα ὅλης τῆς πιὸ ἀκατάδεχτης και παραλήδικης κοινωνίας, ἔβλεπε τὴ λύπη χυμένη στὰ πρόσωπα, ἄκουε τὰ ψιθυρίσματα ποῦ ἀνιστοροῦσαν και τοῦ ξαναθύμιζαν ὅλες του τὶς γενταιοδωρίες και τὶς φιλανθρωπίες· και ἂν και πεθαμένος πιὰ, τὸ λιβάνισμα αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο τὸν διασκέδαζε, τοῦ ἄρεζε, τὸν μεθοῦσε λιγάκι.

Τώρα ὁμως ὅλοι ἔφυγαν, ὅλα τελείωσαν. Χωμένος βαθεῖα κάτω ἀπὸ τὴ βαρεῖα μαρμαρένια πέτρα, ὀλομόνοχος στὰ σκοτεινά, ἄρχισε νὰ βαρύνεται.

Ἐπειτα τὸ μαῦρο αὐτὸ ὑγρὸ χῶμα τῆς κρύας πολιτείας, ὅπου εἶχεζήσει και πεθάνει, τοῦ φαίνονταν τώρα πολὺ ἄχαρο και σὰν ξένο, ὄχι δικό του, και ἄς τὸ εἶχε πληρώσει, και ἀκριβοπληρώσει μάλιστα.

Ὅσο ζοῦσε, οἱ δουλειές του, ἡ βιοπάλη, οἱ φροντίδες, οἱ μικροχαρὲς και οἱ μικρολύπες εἶχαν τόσο γεμίσει τὶς μέρες του, ποῦ δὲν πρόφθαινε νὰ θυμηθεῖ τέτοια περιττὰ πράματα, σὰν τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του.

Μὰ τώρα ποῦ πέθανε και κείτονταν μόνος, ἀσάλευτος και παγωμένος μέσα στὸ στενὸ του μνήμα, τόσος καιρὸς τοῦ ἔμενε περισσεμένος, ποῦ πρόφθαινε ὅλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του νὰ τὰ ἀναπολήσει ὅσο μακρὰ πῆγαινε ἡ ἐνθύμησής του, ὡς τὰ πρῶτα παιδικὰ του χρόνια.

Ἦταν ἄρα γε ἡ μυρωδιὰ τοῦ νοποῦ χώματος ποῦ τοῦ ξανάφερε τόσο ζωηρὰ τώρα τὶς θαμμένες ἀπὸ χρόνια στὴ καρδιά του ἐνθυμήσεις;

Θυμήθηκε ἔξαφνα, δυνατὰ μιὰ λιακάδα: Ἦταν ξαπλωμένος σὲ κάποια ρεματιὰ, πλάγι σὲ μιὰ ροδοδάφνη· τὰ γυμνά του πόδια βουτοῦσαν στὸ δροσερὸ νεράκι, ποῦ ἀργοκυλοῦσε κελαιδώντας ἀνάμεσα στὰ χαλίκια, και μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ γαλάζιο οὐρανὸ

πάνω του, ἄκουε τὰ κουδουνάκια τῶν κατοικιῶν του. Ἦταν βρεμένο τὸ χῶμα ἀπὸ τὴν πρόσφατη βροχὴ και μύριζε δυνατὰ θυμάρη, και τὰ φύλλα τῆς ροδοδάφνης γυάλιζαν στὸν ἥλιο, φρεσκόλουσμένα.....

Ὁ Λουκής ἔξαφνα στενοχωρήθηκε.

Γιατί ἐδῶ δὲ μύριζε θυμάρη; Και γιατί δὲν εἶχε λίγη ροδοδάφνη ἀνάμεσα στὰ λουλούδια τοῦ τάφου του;

Και ἡ βαρεῖα μονήλιλα ποῦ σηκώνονταν ἀπὸ τὸ χῶμα γύρω του, τοῦ φάνηκε ἀνυπόφορη, και ἡ λαχτάρα νὰ ξανανοιώση τὴ μυρωδιὰ τοῦ θυμαριοῦ ἔγεινε ἀνίκητη.

Σηκώθηκε, τίναξε ἀπὸ πάνω του τὸ χῶμα, ποῦ μύριζε ὑγρασία, και βγήκε ἀπὸ τὸ μνήμα του.

Ἦταν νύχτα και κρύο, ὅλη ἡ γῆ σκεπασμένη χιόνια, ὁ οὐρανὸς μαῦρος, βαρὺς, ἄχαρος, και πάλι τοῦ φάνηκε ξένος αὐτὸς ὁ οὐρανὸς, Και ἄς ἔζησε κάτω ἀπὸ τὴ μαυρίλα του χρόνια και ἄλλα χρόνια.

Τρόβηξε ἴσια μπροστὰ του, παίρνοντας ἀπὸ τὰ βουνὰ και ἀποφεύγοντας τὶς πολιτείες, ὅπου οἱ νεκροὶ δὲν ἔχουν πιὰ τὴ θέση τους. Ὅσο προχωροῦσε λιγότευαν τὰ χρόνια, και κάπου-κάπου φυσοῦσε κανένα ἀεράκι, ποῦ τοῦ ἔφερε σὰ θύμηση τὴ γνωστὴ μυρωδιὰ τοῦ θυμαριοῦ· και τότε βιαστικὰ γυροῦσε ἀπὸ κει ποῦ ἔρχονταν τὸ ἀεράκι και πῆγαινε ὄλο και πιὸ γρήγορα.

Ἀπὸ κορφοβοῦνη σὲ κοιλάδα, ἀπὸ κάμπα σὲ ρεματιὰ, ἔφθασε σὲ μέρος, ὅπου ὁ οὐρανὸς ἦταν βαθυγάλαζος και καθαρός, μὲ ἀμέτρητα ἀστέρια, και ὅπου τὸ χῶμα μύριζε θροῖμψη και θυμάρη.

Ἀκολούθησε τὸ ρέμα κάποιου ποταμοῦ, ἀνάμεσα σὲ λόφους· ὀλοφύτευτους, διάκρινε πλῆθος ροδοδάφνης, μὰ δὲ σταμάτησε νὰ τὶς κόψει.

Πῆγαινε τόσο βιαστικὸς, ποῦ δὲν παρατήρησε πὼς δὲν ἦταν πιὰ μόνος, πὼς και ἄλλες σκιὲς πῆγαιναν σιωπηλὰ σιμά του ὡς βρέθηκε σὲ πλῆθος μεγάλο ποῦ και ὅλοι μαζί, ἀκολουθώντας πάντα τὸ ποτάμι, χώθηκαν κάτω ἀπὸ τὴ γῆ.

Ἐφθασαν σ' ἓνα μέρος, ὅπου βράχοι ἀπότομοι ἔκοβαν τὸ δρόμο.

Ὁ Λουκής στάθηκε· μάζη και ὅλοι οἱ ἄλλοι. Τὴν ἴδια ὥρα μιὰ βάρκα φάνηκε· μέσα ἦταν ἓνας γέρος μὲ μακρὰ ἄσπρα γένεια και μαλλιά, και συλλογισμένο, σοβαρὸ πρόσωπο.

Μὲ τὸ μοναχικὸ του κουπὶ σίμωσε στὴν ὄχθη και ἀπλώνοντας τὸ χέρι, σιωπηλὰ βοή-

θησε τὸ Λουκὴ καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ μποῦν στὴ βάρκα· καὶ σὰ γέμισε ἡ βάρκα, ἔκανε νόημα στοὺς ἄλλους νὰ περιμένουν, καὶ απρόγροντάς την στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ ἀφῆθηκε στὸ ρέμμα πού τοὺς τραβοῦσε ὄλο καὶ πιὸ βαθειὰ κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους.

Πολλὴν ὥρα πῆγαιναν. Ὁ Λουκὴς κύταζε τοὺς συντρόφους του, μὰ δὲ γνώριζε κανέναν. Ὅλοι ἦταν σταχτιοὶ καὶ ὁ καθένας βαστοῦσε ἀπὸ ἓνα κλαδί δάφνης στὸ χέρι.

Στὸ τέλος ἔφθασαν σὲ μιὰ πεδιάδα κατάφυτη· ὁ γέρος ἔρριξε τὴ βάρκα του στὴν ἀμμουδιά, καὶ μιὰ μιὰ βοήθησε τὶς σκιές νὰ βγοῦν· ὕστερα ἔστρεψε πάλι τὴν πλώρη κατὰ τοὺς βράχους καὶ χάθηκε ἀνάμεσά τους.

Ὁ Λουκὴς κύταξε γύρω. Ἦταν ὠραία, φωτεινὰ, ἡρεμα, κατάφυτα. Μὰ μιὰ γωνιά τοῦ ἄρεσε ἰδιαίτερα, καὶ ἐκεῖ γύρισε αὐθόρμητα.

Ἦταν ἓνα περιβόλι ὄλο δάφνες γεμάτο. Χάμω χαλὶ ἀπλώνονταν τὸ ἀνθισμένο θυμάρι, καὶ τὸ φῶς ἦταν γαλάζιο καὶ ἀπαλὸ, πιὸ διάφανο παρὰ ἄλλου, τὰ χρώματα πιὸ ἀρμονικὰ, πιὸ γλυκὰ.

Τοῦ φάνηκε τοῦ Λουκὴ σὰ γνωστό του τὸ περιβόλι αὐτὸ, καὶ δυνατὰ ξαναθυμήθηκε πάλι τὸν καιρὸν πού ἦταν τσοπανᾶκος καὶ χαίρουνταν τὴ λιακάδα κάτω ἀπὸ μιὰ ροδοδάφνη, τὰ γυμνά του πόδια μέσα στὸ ρυάκι, πού σιγομουρμούριζε ἀνάμεσα στὰ χαλίκια.

Οἱ ἄλλες σκιές, ὡς τόσο, εἶχαν περάσει μέσα στὸ περιβόλι· τὶς ἔβλεπε ὄλες, πού μ' ἓνα κτύπο ἔμπηγαν τὸ κλαδί τους στὸ χῶμα, καὶ αὐτὸ μὲ μιᾶς φούντωνε, ἀπλώνονταν, ἀνθίζει, καὶ ὀλοένα πιὸ πυκνὸ γίνονται τὸ δάσος, καὶ ὀλοένα πιὸ γλυκεῖα χύνονται στὰ γύρω ἢ μυρωδιὰ τῶν λουλουδιῶν τους.

Μιὰ λαχτάρα τρομερῆτὸν ἔπιασε νὰ μπεῖ καὶ αὐτὸς στὸ περιβόλι, νὰ ξαπλωθεῖ στὸ θυμάρι, ἀνάμεσα στὶς δάφνες, νὰ λούσει τὰ κουρασμένα πόδια του μέσα στὸ ρυάκι πού γυαλοκοποῦσε πέρα ἀπὸ τὸ μένιο.

Ἔκανε νὰ μπεῖ μέσα, κ' ἐκεῖ μπροστά του εἶδε διάφορους ἄντρες πού τοῦ φάνηκαν γνωστοί. Ὁ ἓνας, γέρος, φοροῦσε μιὰ μεγάλη περικεφαλαία μὲ οὐρὰ ἀλόγου πού τῆς κρέμουνταν πίσω· ἄλλος νέος, μὲ μαλλιά μακρὰ καὶ σγουρὰ σὰ δόξα χρυσή, εἶχε στὸ ἔμμορφο εὐγενικὸ του πρόσωπο, στὸ λαιμὸ καὶ στὰ ροῦχα σημάδια, παράξενα, σὰ βαθιὰ, παλιὰ καψίματα· ἄλλος νέος παρακάτω, μὲ τὸ μέτωπο τρυπημένον καὶ τὰ μάτια σκεπτικὰ, τὸν κύταζε λυπημένος καὶ κουβέντιαζε μὲ κάποιον μεσόκοπο, λιγνὸ χλωμὸ ἀρματωλὸ, σὰ φαγωμένο ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, καὶ πού στὸ στήθος φοροῦσε παράσημο ἀτίμητο, μιὰ πληγὴ αἱματωμένη.

Ὁ Λουκὴς τοὺς εἶδε καὶ τοὺς ἀναγνώρισε ὄλους.

— Παλληκάρια δοξασμένα, εἶπε, ἀφῆστέ με νὰ μπῶ κ' ἐγὼ στὸ περιβόλι σας μαζίσας...

Ὁ γέρος μὲ τὴν περικεφαλαία γύρισε καὶ τὸν κύταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

— Πού εἶνε ἡ δάφνη σου; ρώτησε.

— Δὲν πρόφθασα νὰ κόψω κανένα κλαδί, στὸ δρόμο· ἔτρεχα βιαστικὸς.

— Τὶς δάφνες πού φέρνουν ἐδῶ, τὶς κόβουν στὴ ζωὴ τὰ παιδιὰ μας, ὄχι ἀφοῦ πεθάνουν.

— Ἄν τὸ ἤξερα θὰ τὶς ἔκοβα κ' ἐγὼ, ξανθόμαλλο παλληκάρη, μὴ μοῦ ἀγριεύεις ἔτσι. Μὰ δὲ μοῦ τὸ εἶπε κανένας ποτέ.

— Δὲ στὸ εἶπαν; Δὲν τὸ ξέρεις; Εἶσαι λοιπὸν ξένος; Τράβα παρακάτω· ἐδῶ μόνο πατριῶτες μπαίνουν.

— Κ' ἐγὼ πατριώτης σας εἶμαι παλληκάρη μου, τὴν ἴδια γλῶσσα μιλοῦμε!

Ἔνας γέρος θαλασσινὸς πού μύριζε μπαρούτι, τ' ἄκουσε καὶ γύρισε ἀπάνω του τ' ἀγαθὰ παιδιὰτικὰ μάτια του.

— Οἱ ὀμιλίες καὶ τὰ λόγια, παιδί μου, δὲν ἔχουν περάσει ἐδῶ, εἶπε, ἡ γλῶσσα δὲ σημαίνει. Εἶσαι λὲς πατριώτης; Τί ἀπόδειξη μᾶς φέρνεις;

— Ἀπὸ τσοπάνης, Ψαριανέ μου, ἔγινα Κροῖσος.

— Τὰ πλούτη σου δὲν στοιχίζον τίποτα ἐδῶ.

— Ἔχτισα νοσοκομεῖο τρανὸ γιὰ τοὺς φτωχοὺς, καὶ σχολεῖο γιὰ τὰ τυφλά...

— Τὰ ἔχτισες στὴν ξενιτιά, εἶπε ὁ νέος μὲ τὸ τρυπημένον μέτωπο, καὶ μάζεψες δόξες καὶ τιμὲς ξένες. Τὴν πατρίδα σου όμως, φτωχιά καὶ ρημαγμένη, τὴν ἀπαρνήθηκες στὴ δυστυχία, καὶ μακάρισες τὸ γυιό σου πού γεννήθηκε στὰ ξένα χῶματα! Καὶ δὲν πεθαίνουσιν γιὰ κείνην, καὶ λέγουσιν ξένος, καὶ ντρέπουσιν γιὰ τὴ γενειὰ σου.

— Μὴ μοῦ κακιώνεις, Σουλιώτη ἀντρεϊμένη! Μὰ τὸ Μεσολόγγι σου ξεχάστηκε μπρὸς τὴ ντροπὴ τῆς Λάρισσας! Δὲν ξέρεις ἐσὺ τί περιφρόνηση μᾶς κάνανε τότε οἱ ξένοι! Δὲς ὅμως τώρα τὸ γυιό μου! Στὴν Κρέσνα τρέχει νὰ προφθάσει τὸ Βασιλιά...

— Στὴν Κρέσνα; τώρα; Τί πῆγε πιά νὰ κάνει; ρώτησε ἓνα παπᾶς. Τὸ ράσο του τὸ μαῦρο εἶχε στολίδια ἀμέτρητα ἀπὸ αἵματα στὰ στήθια· καὶ γύρω στὸ λαιμὸ του ἓνα κόκκινο, βαθὺ χαράκι μαρτυροῦσε τὸ πέρασμα τοῦ σπαθιοῦ τοῦ Τούρκου.

— Πῆγε νὰ δουλέψει τὴν πατρίδα, νὰ τῆς δείξει τὴν ἀγάπη του, παλληκαρὰ παπᾶ μου!

— Τὴν ἀγάπησε εὐτυχισμένη, ἀφοῦ τὴ δόξασαν ἄλλοι, εἶπε ὁ γέρος μὲ τὴν περι- κεφαλαία, ἀφοῦ ἄλλοι σήκωσαν τὶς δάφνες τῆς, ποῦ εἶχαν πέσει μεσ' στὴ λάσπη. Τέτοιες ἀγάπες δὲν τὶς θέλει ἡ πατρίδα. Τράβα παρακάτω· δὲ μ' ἀρέσεις! τὸ ρούχο σου μυρίζει ξενιτιά.

— Μὴ μὲ ἀποδιώχνεις, γέρο καπετάνο, δούλεψα τίμια καὶ γερά.

— Ἔχει ἄλλα περιβόλια γιὰ ψυχὲς μικρο- δουλεύτρες.

— Θὰ δώσει ὁ γυιὸς μου σχολεῖα καὶ νο- σοκομεῖα ὅσα θέτε στὴν πατρίδα!

— Τότε σὲ εἶχε ἀνάγκη ἡ πατρίδα, σὰν ἦταν ντροπιασμένη καὶ δυστυχισμένη, καὶ σὰν ἦταν ἔρημο, ξερὸ καὶ ἄχαρο τὸ περιβόλι μας. Τώρα τὶ νὰ τὰ κάνει τὰ δῶρά σου; Δὲς δά- φνες ποῦ μᾶς φέρνουν τὰ παιδιὰ μας! Δὲς! Δάσος ὁλόκληρο μᾶς ἔρχεται!

Ὁ Λουκῆς ἔστρεψε τὰ δακρυσμένα του μάτια κατὰ τὸν ποταμὸ καὶ εἶδε τὴ βάρκα ποῦ ἔφθανε στὴν ἀμμουδιά καὶ ἀδειάζε τὸ καινούργιο τῆς φορτίο.

— Μὰ ὅλοι δὲν εἶνε πολεμιστὲς, εἶπε, βλέπω ἀνάμεσά τους γυναῖκες καὶ παιδιὰ· γιὰ τὴν βαστοῦν δάφνες;

— Εἶνε οἱ χῆρες, οἱ μητέρες καὶ τὰ ὄρφανά. Αὐτὲς ἔδωσαν πολεμιστὲς στὴν πατρίδα.

— Μὰ ἐδῶ ἀνάμεσά σας, βλέπω κ' ἕνα γέρο ποῦ δὲ βαστᾷ ἄρματα, οὔτε τὸν στολίζει καμιὰ πληγὴ, οὔτε εἶδα πουθενὰ τὸ πρό- σωπό του..

— Αὐτὸς, εἶπε ὁ ἱερωμένος, εἶνε ἥρωας ἄγ- νωστος στὴ γῆ, γι' αὐτὸ δὲν τὸν γνωρίζεις. Αὐτὸς πέθανε στὸν ἄλλο μας τὸν ἄδοξο τὸν πόλεμο· ἔσπασε ἡ καρδιά του σὰ γύμισε νικημένος ὁ στρατός.

— Μὰ φέρνουν κ' ἕναν παπᾶ, καθισμένο στὸ θρόνο του καὶ ντυμένο στὰ χρυσάρια· βέβαια αὐτὸς ὁ γέρος δὲν ἔδραψε δάφνες....

— Ὅχι· μὰ αὐτὸς ἐγοίμασε τὶς δάφνες ποῦ βλέπεις καὶ βαστοῦν τὰ παιδιὰ μας ποῦ κνιταφθάνουν. Προσκύνησέ τον, ξένε εἶνε ὁ Πατριάρχης.

Συγκινημένος ἔσκυψε ὁ Λουκῆς στὸ πέ- ρισμα τοῦ Ἐθνάρχου καὶ χωρὶς νὰ ξέρει ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἔκανε τὸ σταυρό του.

Σιωπηλὰ πέρασαν οἱ σκιὲς μπροστά του καὶ μιὰ-μιὰ τὶς κύταζε ποῦ ἔμπαιναν στὸ περιβόλι καὶ ἔμπηγαν στὸ χῶμα τὸ κλαδί τους ποῦ εὐθὺς ἀνθίξε καὶ θέρριενε.

Ἀνάμεσά τους εἶδε κ' ἕνα-δυὸ σκιὲς ποῦ οὔτε ἄρματα βαστοῦσαν οὔτε γυναῖκες ἦσαν, οὔτε γέροι, καὶ οὔτε μὲ αἷματα ἦταν στο- λισμένοι.

— Ἄμ' αὐτοὶ; ρώτησε καὶ μιὰ τελευταία ἐλπίδα φερουύγισε στὴν καρδιά του, αὐτοὶ τὶ ἔκαναν καὶ μπαίνουν στὸ περιβόλι σας;

— Αὐτοὶ, εἶπε ὁ γέρο καπετάνος, αὐτοὶ ἔδωσαν ὅ,τι εἶχαν τὸ βίος τους, τὴ σκέψη τους, τὴν ὑγεία τους καὶ τὴ ζωὴ τους· σὰν τὸ γέρο ποῦ εἶδες, ἔσβησαν ἄγνωστοι στὴ γῆ. Μὰ ἐδῶ εἶνε τιμημένοι.

— Πάρε με στὸ περιβόλι σας, ἄχ· πάρε με καὶ μένα! φώναξε ὁ Λουκῆς μὲ καημὸ, πάρε με, καὶ ὅ,τι θέλεις, θὰ τὸ κάνω!

Μὰ ἤσυχα καὶ λυπημένα ἀργοκούνησε τὸ κεφάλι ὁ γέρο καπετάνος, καὶ ἤσυχα καὶ λυ- πημένα ἀργοκούνησαν τὸ κεφάλι καὶ οἱ ἄλλοι.

Καὶ μὲ ἀργὰ, βαριά, κουρασμένα βήματα, γύρισε ὁ Λουκῆς πάλι στὴ βάρκα, ὅπου ὁ γέρο-βαρκάρης ἐτοιμάζονταν νὰ ξαναφύγη.

— Πάρε με λοιπὸν πίσω, εἶπε ἀποθαρευ- μένος, δὲ μὲ θέλουν ἐδῶ οἱ πατριῶτες.

Μὰ ἤσυχα καὶ λυπημένα ἀργοκούνησε τὸ κεφάλι καὶ ὁ γέρος.

— Τί..καὶ σὺ δὲ μὲ παίρνεις; ρώτησε ὁ Λουκῆς μὲ ἀπελπισία.

— Μιὰς καὶ περάσεις τὸ ποτάμι καὶ ἔλ- θης ἐδῶ, γυρισμὸ πιά δὲν ἔχει.

— Πῶς; Οὔτε στὸ μνημᾶ μου, πέρα, στὴν κρύα πολιτεία δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω;

— Οὔτε στὸ μνημᾶ σου, οὔτε ἄλλοῦ ὅποιος ἔλθει ἐδῶ μιὰ φορὰ, πίσω πιά δὲ γυρνᾷ.

Κ' ἔστρεψε ὁ βαρκάρης τὴν πλώρη κατὰ τοὺς βράχους, καὶ χώθηκε ἐκεῖνος καὶ ἡ βάρκα του στὸ σκοτάδι καὶ χάθηκε ἀπὸ μπροστά του.

Ὅλες οἱ σκιὲς εἶχαν μπεῖ ὡς τόσο στὸ περι- βόλι καὶ εἶχαν χαθεῖ ἀνάμεσα στὶς δάφνες ποῦ φούντωναν καὶ πίκωναν καὶ ἀνθο- βολοῦσαν.

Καὶ μόνος στὴ σταχερὴ ἀμμουδιά, μὲ τὰ χέρια ἐνωμένα καὶ τὴν καρδιά παγωμένη, ἔστεκε ὁ Λουκῆς, ἔρημο, ξερριζωμένο ἀπὸ τὸ χῶμά του δέντρο, ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ ριζώσῃ ἄλλοῦ.

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

Ἀλεξάνδρεια, 10)23 Φεβρουαρίου 1914.

ΩΡΑΙΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Γράφε τὰς κατὰ σὸν ὕβρεις εἰς τὴν ἄμμον καὶ τὰς πρὸς σὲ εὐεργεσίας εἰς τὸ μάρμαρον.

Ἀληθὴς πλοῦτος τῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀγάπη, πραγ- ματικὴ δὲ πτωχεῖα ὁ ἐγωϊσμός.

Γ. Δ. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ
ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ 1 ΟΜΑΔΟΣ Κ.Α.

ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΣ

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρῶτα τὰ ὁποῖα μανθάνει ὁ Πρόσκοπος (ὅταν εἶνε καὶ μαθητῆς) εἶνε ὅτι πρὸ παντὸς πρέπει νὰ εἶνε *καλὸς* καὶ *ἐπιμελῆς* μαθητῆς, καὶ ὅτι ὀφείλει νὰ ὑπακούει εἰς τοὺς διδασκάλους του καὶ καθηγητάς.

Ὁ Προσκοπισμὸς εἶνε βοηθὸς τοῦ σχολείου καὶ δὲν πρέπει κατ' οὐδένα τρόπον νὰ γίνῃ ἀφορμὴ ὥστε ὁ μαθητῆς νὰ παραμελήσῃ τὰ μαθήματά του. Αὐτὸ φροντίζουν πάντοτε οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ὁμάδων νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνουν εἰς τοὺς Προσκόπους, καὶ πολλοὶ (ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ὁμάδων Ἀλεξανδρείας τὸ κάμνουν) ἐφαρμόζουν τὸ σύστημα τοῦ νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸν κάθε πρόσκοπον νὰ τοὺς ὑποβάλλῃ τὸν ἔλεγχον τῶν βαθμῶν του, καὶ ἐὰν ἡ βαθμολογία εἶνε κακῆ, τοῦ ἐπιβάλλουν προσκοπικὴν τιμωρίαν, καὶ ἐὰν εἶνε ἀνάγκη τοῦ ἀπαγορεύουν διὰ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα νὰ ἔρχεται εἰς τὴν Ὁμάδα.

Αὐτὰ ἀποτελοῦν βάσιν τῆς ἐργασίας τοῦ Προσκοπισμοῦ καὶ δι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται ἀπόλυτος ἀλληλεγγύη καὶ συμφωνία μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι διευθύνουν τὰ σχολεῖα καὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι φροντίζουν διὰ τὸν προσκοπισμὸν. Καὶ ἡ τοιαύτη ἀλληλεγγύη ὑπάρχει σχεδὸν πάντοτε, ἐντούτοις κάπου κάπου παρατηροῦνται ἐκ μέρους ἐκείνων οἱ ὁποῖοι διευθύνουν τὰ σχολεῖα κρούσματα κάποιας *δυσπιστίας* πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Προσκοπισμοῦ.

Ἐνα παρόμοιον κρούσμα ἔλαβε χώρα στὰ Χανιά, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ἐξῆς περικοπὴ τῆς « Νέας Ἡμέρας » :

Ο ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ ΧΑΝΙΩΝ

« Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ (παράδοξος) διαταγὴ τοῦ γυμνασιάρχου Χανίων ἀπαγορεύσαντος εἰς τοὺς μαθητάς του φέροντας τὴν ὠραίαν στολήν τοῦ προσκόπου νὰ φοιτῶσιν εἰς τὸ σχολεῖόν των; Ἄγνοεῖ ὁ κ. γυμνασιάρχης ποία τοῦ σώματος ἡ ἀποστολή; Ἄγνοεῖ ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ ἐτέθη ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων; Ἄγνοεῖ ὅτι τὸ σῶμα τοῦτο ἐν τῇ στρατιωτικότητι του ἐνέχει καὶ κοινωνικότητα καὶ ἐθνικωτάτην ἀποστολήν; Πῶς ἐπιτρέπεται εἰς ἓνα γυμνασιάρχην νὰ τίθεται ἀντιμέτωπος τῶν κορυφῶν τῆς Πολιτείας; »

Βέβαια δὲν ἦτο δυνατόν ἓνα τοιοῦτον συμβᾶν παρὰ νὰ λυπήσῃ κατάκαρδα κάθε ἐνδιαφερόμενον διὰ τὸν προσκοπισμὸν καὶ νὰ κινήσῃ καὶ τὴν προσοχὴν τῶν ἐπισήμων. Εὐτυχῶς δὲν ἤργησε νὰ ἐπέλθῃ καὶ ἡ διόρθωσις τῆς παρεξήγησεως. Τοῦτο τουλάχιστον προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐξῆς περικοπὴν τῶν Πρακτικῶν τῆς Βουλῆς, (Ἐφημερὶς « Πατρίς » 27 Νοεμβρίου 1914, συνεδρίασις τῆς Βουλῆς τῆς 26ης Νοεμβρίου) :

Ὁ κ. ΜΠΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ ἐρωτᾷ τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας ἂν ἔλαβε γνῶσιν διαμαρτυρίας ἐκ Χανίων, ὑπογεγραμμένης παρ' ἐγκρίτων προσώπων, παραπονουμένων ὅτι ὁ ἐκεῖ γυμνασιάρχης ἐξεδίωξε τοὺς μαθητάς προσκόπους, διότι ἔφερον τὴν προσκοπικὴν των στολήν.

Ὁ κ. ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ ἀπαντᾷ ὅτι διέταξε τὸν γυμνασιάρχην νὰ δέχεται τοὺς προσκόπους μὲ τὴν στολήν των.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔληξε ἡ λυπηρὰ παρεξήγησις, — καὶ δύναται κανεὶς νὰ ἐλπίζει ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς καμμία ἄλλη παρομοία δὲν θὰ δημιουργηθῇ μεταξὺ Σχολείου καὶ Προσκοπισμοῦ.

Γ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ

GEN. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΚΕΝΤΡ. ΕΠΙΤΡ. ΑΙΓΥΠΤΟΥ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΙΣ ΔΙΑΤΑΓΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΑΝΑΦΟΡΩΝ

Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος ἔγραψα πῶς εἶναι δυνατόν ἐν καιρῷ ἐκστρατείας νὰ χρησιμοποιηθῶσι οἱ πρόσκοποι ὑπὸ Ἀρχηγοῦ τινος δρώντος Στρατ. Σώματος, ὡς ἀνιχνευταί, διαγγελεῖς κλπ. καὶ ποίας ὠφελίμους ὑπηρεσίας δύνανται νὰ προσφέρουν ὅταν τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολὴν ἐκτελέσουν σύμφωνα με ἐκεῖνα ποῦ ἐδιδάχθησαν εἰδικῶς καὶ ἀπὸ προσκοπικῆς ἀπόψεως.

Ὅταν εἰς ἓνα πρόσκοπον ἀναθέτουν τὰ καθήκοντα τοῦ διαγγελέως πρέπει νὰ εἶναι πεπεισμένοι ἐπὶ πολλῶν ζητημάτων ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐκλεγέν ἄτομον, πρέπει νὰ βασιζονται ἐπὶ τῆς γενναιότητος, μυστικότητος, εὐφρίας καὶ τιμιότητός του, καὶ ὅλα ταῦτα εἶναι προσόντα τὰ ὁποῖα εὐρίσκει τις εἰς τοὺς προσκόπους, καὶ ἕκαστος δύνανται νὰ ἐμπιστευθῆ καὶ τὴν λεπτοτέραν ἀκόμη ὑπηρεσίαν εἰς ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ποῦ ἐξεσηκώθησαν εἰς τὰς εὐγενεστέρας πράξεις τοῦ ἀτόμου.

Ἄλλ' ὅσον τίμιος καὶ γενναῖος εἶναι τις δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι δύνανται εὐκόλως νὰ ἐκτελέσῃ τὴν δύσκολον ὑπηρεσίαν τοῦ διαγγελέως, διότι λέγει κάποιος στρατηγὸς «μία διαταγὴ κακῶς μεταδοθεῖσα δύνανται νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν καταστροφὴν» χρειάζεται λοιπὸν κάποια ἐξάσκησης προηγουμένως διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ διαγγελέως. Καὶ πρῶτον ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ὅλους τοὺς στρατιωτικοὺς ὄρους, τοὺς διαφόρους σχηματισμοὺς τοῦ στρατοῦ καὶ τὰ διάφορα ὅπλα (πεζικόν, ἵπτικόν κλπ.) οὕτως ὁ διαγγελεὺς θὰ κρατήσῃ εὐκολώτερον ἡς προφορικῶς διαταγὰς ἢ λαμβάνει πρὸς μεταβίβασιν καὶ θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν του διότι γνωρίζῃ ὅλους τοὺς στρατιωτικοὺς ὄρους, ἐπίσης ὀφείλει νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ πνεῦμα τῆς διαταγῆς ἢ λαμβάνει καὶ νὰ ἀποστηθῆσῃ αὐτὴν καλῶς διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐντολῆς του φροντίζει νὰ λαμβάνῃ πληροφορίας ἐπὶ τῶν διαφόρων γεγονότων, τὰς ὁποίας μεταδίδων εἰς τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀπευθύνεται ἢ διαταγῇ, μεγάλως δύνανται νὰ συντελέσουν εἰς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ.

Κατ' οὐδένα λόγον ἐπιτρέπεται εἰς τὸν διαγγελέαν νὰ ἐπιφέρῃ οἰανδήποτε μεταβολὴν εἰς τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ διαταγὴν, καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴ ἢ κατάστασις μεταβάλλῃ τελείως ταύτην, τὸ μόνον τὸ ὁποῖον τοῦ ἐπιτρέπεται εἶναι ἀφοῦ ζητήσῃ ἄδειαν παρὰ τοῦ ἀνωτέρου

του νὰ δώσῃ τὰς πληροφορίας ἢς συνέλεξεν κατ' ὄδον παρὰ διαφόρων.

Μετὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς διαταγῆς εὐθὺς ὡς λάβῃ τὴν δέουσαν ἀπάντησιν ἀναχωρεῖ ἀμέσως εἰς τὸ Σῶμα του, ἐὰν ὅμως ἢ διαταγῇ ἔχει ἀμεσον ἐκτελέσειν τότε ἀναμένει τὴν ἐναρξιν τῆς ἐκτελέσεώς της καὶ ἀναφέρει εἰς τὸν ἀρχηγόν του διὰ τῶν λέξεων μόνον « ἢ διαταγὴ ἐξετελέσθη », ἢ ἐὰν μόνον μεταδίδεται, « ἢ διαταγὴ μετεδόθη ».

Ὁ διαγγελεὺς ἔχει καθήκον νὰ φέρῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον τὴν διαταγὴν ἢν τοῦ ἐνεπιστεύθησαν ἔστω καὶ με κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

Ὅσον ὅμως λεπτὴ καὶ σοβαρὰ εἶναι ἢ ὑπηρεσία τοῦ διαγγελέως τόσον λεπτοτέρα καὶ σοβαρότερα εἶναι ἢ τοῦ ἀνιχνευτοῦ, ἰδίως εἰς τὸ ζήτημα τῆς συντάξεως τῆς ἀναφορᾶς του ἢν ὀφείλει νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸν ἀρχηγόν, διότι οὐδεμία ἀναφορὰ εἶναι χρήσιμος ἐὰν δὲν φθάσῃ ἐγκαίρως καὶ δὲν εἶναι εὐανάντωνος, διότι εἰς τὴν θὰ ὀφελήσῃ μία πολὺτιμος πληροφορία ληφθεῖσα διὰ κόπου καὶ πολλάκις με κίνδυνον τῆς ζωῆς πολλῶν ἀτόμων, ἐὰν φθάσῃ ἀργὰ, ἢ φθάσῃ χωρὶς νὰ εἶναι καλογεγραμμένη. Αἱ καταβληθεῖσαι ἐνέργειαι καὶ θυσίαι θὰ εἶναι μάταιαι.

Μία ἀναφορὰ πρέπει νὰ εἶναι συντεταγμένη εἰς ἀπλὴν καθαρὰν γλῶσσαν, σύντομος, ἀκριβῆς καὶ τελεία. Μία ἀναφορὰ εἶναι καθαρὰ ὅταν ὁ σκοπὸς εἶναι καθαρὰ προσδιορισμένος ὅταν στηρίζεται ἐπὶ τῶν σκέψεων τοῦ γράφοντος, ὅταν γράφεται εἰς ὁμαλὴν γλῶσσαν καὶ εὐκόλον, καὶ μεταχειρίζεται τοὺς στρατιωτικοὺς ὄρους.

Μία ἀναφορὰ εἶναι ἀκριβῆς ὅταν δὲν περιέχει οὔτε ἀοριστίας οὔτε σκοτεινὰς πληροφορίας. Πάντοτε ὁ γράφων ὀφείλει νὰ σημειώσῃ ἐὰν ἔξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἢ παρ' ἄλλου ἤκουσε τὰς πληροφορίας ταύτας καὶ τίνος, καὶ ἐὰν τὰς ἐξήλεγξε ὡς ἀληθεῖς ἢ ὄχι. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῆ τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἔλαβον χώραν τὰ διάφορα γεγονότα, ἀναφέρων ὀλογράφως ἐὰν ἦτο πρῶτ' ἢ ἐσπέρα, ἐπίσης τὸ μέρος εἰς ὃ εὐρίσκετο κατὰ τὰς ἄνω ὥρας καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ὑπογραμμίσῃ ἀφοῦ πρῶτον ἐξακριβώσῃ αὐτὸ ὅτι εἶναι σύμφωνον πρὸς τὸ τοῦ χάρτου. Οὐδέποτε πρέπει νὰ μεταχειρίζεται συγκεκομμένας λέξεις.

Τέλος μία ἀναφορὰ εἶναι τελεία ὅταν τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀπευθύνεται εὐρίσκει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα διὰ τὸν σκοπὸν του. Ἄναφορὰ τις ἀναφέρουσα περὶ τοῦ ἐχθροῦ ὀφείλει νὰ καθιστᾷ γνωστὸν, τὰ ἑξῆς :

α.) Τὰς ἀναγνωρισθείσας δυνάμεις (δύναμιν καὶ εἰς ποῖον ὄπλον ἀνήκουσιν)

β.) Τὸν ἀκριβῆ χρόνον ποῦ ἐθεάθη (ἡμέρα, ὥρα, λεπτά).

γ.) Τὸ μέρος ποῦ ἦτο κατὰ τὴν ὥραν ποῦ ἐθεάθη.

δ.) Τὴν κατάστασιν καὶ κινήσεις αὐτῆς (ἐὰν ἦτο ἐν στάσει ἢ κινήσει, εἰς ποῖον σχη-

ματισμὸν καὶ εἰς ποῖαν διεύθυνσιν ἐβάδιζε κ.λ.π.

Πρέπει πάντοτε νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι συντάσσοντες ἀναφορὰν περὶ τοῦ ἐχθροῦ, ὀφείλομεν νὰ ἀπαντῶμεν ἀκριβῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις. Τὶ εἶδατε; πότε; ποῦ; πῶ.;—

Λ. ΠΤΕΡΗΣ
ΑΡΧΗΓΟΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

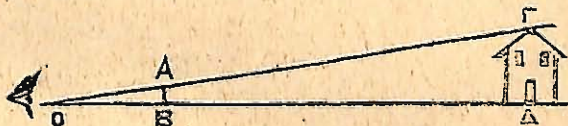
ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΝ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ 7 ΤΕΥΧΟΥΣ)

Ἐκτὸς τῶν προηγουμένων τρόπων τοὺς ὁποίους ἐξέθεσα εἰς τὸ 7ον τεῦχος περὶ ἐκτιμήσεως διαφόρων ἀποστάσεων ἔχομεν καὶ ἄλλους στηριζομένους ἐπὶ τῶν φαινομενικῶν διαστάσεων τῶν διαφόρων ἀντικειμένων, ὧν ζητοῦμεν τὴν ἀπόστασιν.

Θεωρία: Ἀντικείμενόν τι φαίνεται πολὺ μικρότερον ὅταν εὐρίσκεται εἰς μεγαλύτεραν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ παρατηρητοῦ. Ἀντικείμενόν τι τεθὲν εἰς ὀρισμένην ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπόστασιν καλύπτει ἀντικείμενα πολὺ μεγαλύτερα ὅσον ταῦτα εἶναι πολὺ περισσότερον ἀπομακρυσμένα ἀπὸ τοῦ παρατηρητοῦ.

Ἐποθέσωμεν ὅτι δυνάμεθα νὰ κάμωμεν μίαν **εὐκολοτάτην** ἀναλογία μεταξὺ τῶν κάτωθεν: τῆς διαστάσεως ἑνὸς δοθέντος ἀντικειμένου, τῆς ἀπομακρύνσεώς του ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τῆς διαστάσεως τοῦ παρατηρουμένου ἀντικειμένου καὶ τῆς ἀποστάσεώς του ἀπὸ τοῦ παρατηρητοῦ. Θὰ δυνηθῶμεν νὰ μετρήσωμεν πάντοτε τὰς δύο πρώτας, ἐὰν γνωρίζωμεν ἀπὸ μίαν τὰς ἄλλας, δι' εὐκόλου δὲ ὑπολογισμοῦ θὰ ἔχωμεν τὴν τετάρτην. Οὕτω θὰ ἔχωμεν τὴν διάστασιν τοῦ ἀντικειμένου, ἐὰν γνωρίζωμεν τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἢ τὴν ἀπόστασιν ἐὰν γνωρίζωμεν τὸ ὕψος ἢ πλάτος αὐτοῦ π.χ. ἐὰν εἰς ἀπόστασιν 1 μέτρου ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τοποθετήσωμεν ἀντικείμενον ὕψους 1 ἑκατοστοῦ καὶ ἐὰν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο διακόπτει μίαν οἰκίαν ὕψους 8 μέτρων ἔχομεν τὴν κάτωθι ἀναλογίαν.

$$\frac{A B}{O B} = \frac{\Gamma \Delta}{O \Delta} \quad \text{ἀλλὰ} \quad \frac{A B}{O B} = \frac{0,01}{1} = \frac{1}{100}$$

$$\text{καὶ} \quad \frac{\Gamma \Delta}{O \Delta} = \frac{8}{X} \quad \text{ἄρα} \quad \frac{1}{100} = \frac{8}{X}$$

καὶ $O \Delta \text{ ἢ } X = 800 \text{ μέτρα}$

Διὰ νὰ ἐφαρμόσωμεν τὴν μέθοδον ταύτην πρέπει νὰ εὐρώμεν μίαν βάσιν οἰανδήποτε καὶ μίαν ὀρισμένην ἀπόστασιν, εὐκόλους πρὸς ἐπαλήθευσιν καὶ αἱ ὁποῖαι νὰ εἶναι εἰς ἀπλοστάτην ἀναλογίαν 1 ἑκατοστοῦ ἢ 1 δεκάτου τοῦ μέτρου.

Μέθοδος διὰ τῶν τριῶν δακτύλων

Οἱ τρεῖς δάκτυλοι—ὁ δείκτης, ὁ μέσος καὶ ὁ παράμεσος—ἔχουσι μέσον πάχος (χόνδρος) 0,065 ἑκατοστῶν, ἐξ ἄλλου ὁ βραχίον τεντομένος ἔχει μῆκος περίπου 0,65 ἑκατοστῶν. Ἐὰν λοιπὸν λάβωμεν ὡς βάσιν τοὺς τρεῖς δακτύλους καὶ εἰς ἀπόστασιν ὀρισμένην τὸ μῆκος τοῦ βραχίονος, θὰ ἔχωμεν ἀναλογίαν βάσεως πρὸς ἀπόστασιν ἴσην πρὸς 1)10ον.

Ἐχόντες λοιπὸν τὴν ἄνω ἀναλογίαν δυνάμεθα νὰ εὐρώμεν εὐκόλως τὴν ἀπόστασιν, τὸ ὕψος ἢ πλάτος ἀντικειμένου τινός. Οὕτω, ἐὰν οἱ τρεῖς δάκτυλοί μας καλύπτουν οἰανδήποτε ἀντικείμενον, ἔχοντες τεντομένον τὸν βραχίονα, τὸ ὕψος (ἢ πλάτος) τοῦ ἀντικειμένου τούτου θὰ εἶναι τὸ 1)10ον τῆς ἀποστάσεως καὶ τανάπαλιν, ἢ ἀπόστασις θὰ εἶναι 10 φορές μεγαλύτερα τοῦ ὕψους ἢ (πλάτους) τοῦ ἀντικειμένου τούτου π.χ. οἱ τρεῖς δάκτυλοί μας ὀριζοντίως διατεθειμένοι καλύπτουσι ἕνα ἄνθρωπον ὕψους 1,70 μ. ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι εἰς ἀπόστασιν 17 μέτρων.

Ἐὰν εἰς ἀπόστασιν χιλιομέτρου, οἱ τρεῖς δάκτυλοι καλύπτουν ἕνα φράκτην, ὁ φράκτης οὗτος ἔχει μῆκος 100 μέτρων, εἰς 4 χιλιάμ. θὰ εἶχε 400 μέτρα.

(Ἐκ τοῦ Soldat de demain)

Λ. ΠΤΕΡΗΣ
ΑΡΧ. 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΑΡΤΟΥ

Πολλάκις ὁ Πρόσκοπος θὰ εὐρεθῆ εἰς περιστασιν νὰ ψῆσῃ ψωμί μόνος του, ἄνευ προζύμης, φούρνου κτλ. Καθὼς γνωρίζωμεν, τὸ κατασκευαζόμενον ψωμί ἄνευ τῆς προζύμης

δυσκόλως ἐπιτυγχάνει καὶ μάλιστα ἄνευ φούρνου καὶ ὄχι μόνον τοῦτο ἀλλὰ εἶναι ἐπιβλαβὲς καὶ διὰ τὴν ὑγείαν.

Διὰ τοῦτο εἶναι καλὸν νὰ γνωρίζωμεν νὰ

κατασκευάζωμεν τὸ ἑξῆς πρακτικὸν ψωμί διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀποφεύγωμεν τὰς ἀσθενείας καὶ τὴν πείναν.

Τὸ εἶδος τοῦ ψωμιοῦ τοῦ ὁποίου θὰ περιγράψω κατωτέρω τὴν κατασκευὴν του συνηθίζεται πολὺ ὑπὸ τῶν χωρικῶν τῆς Βορείου Βαλκανικῆς Χερσονήσου. Καὶ ἐν μέρει ὑπὸ τῶν Σλαβικῶν πληθυσμῶν τῆς Αὐστρίας. Ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ εἶνε ἡ ἑξῆς. Πρῶτον: θὰ θερμάνωμεν μίαν πέτραν λείαν — προτιμᾶται ἡ πλίνθινος ἢ ἀπὸ κεραμίδι— ἀνάπτοντες ἐπ' αὐτῆς πυρᾶν, τὴν ὁποίαν θὰ ἀφίσωμεν νὰ χωνεύσῃ καὶ νὰ σχηματίσῃ ποσότητα στάκτης.

Δεύτερον: Ἀφοῦ γίνῃ ἡ ἀνωτέρω ἐργασία θὰ λάβωμεν μισθὸν ὁκτὰ ἀλεῦρι ἀραβοσίτου καὶ θὰ τὸ ἀνακατείσωμεν με ποσότητα ὕδατος οὕτως ὥστε νὰ γίνῃ μία ζύμη πυκτὴ καὶ ἀφοῦ τὴν ἀνακατείσωμεν διαρκῶς ἐπὶ τρία —τέσσαρα λεπτά, θὰ παραμερήσωμεν ἀπὸ τὴν πέτραν τὴν φωτεινὴν καὶ θὰ χύσωμεν ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐτοιμὴν πλέον ζύμην ἐξ ἀραβοσίτου δίδοντες συνάμα εἰς αὐτὴν τὸ σχῆμα τῆς πῆττας, δηλαδὴ κυκλικόν.

Κατόπιν σκεπάζομεν τὴν ζύμην με σκεπάσμα τι ἀπὸ μέταλλον—τενεκὲν, εἴαν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὸ σχῆμα τῆς πῆττας δηλαδὴ κυρτὸν διὰ νὰ δύναται ἡ στάκτη καὶ ἡ φωτιά νὰ θερμαίνουσι δλόκληρον τὴν ἐπιφανείαν της — ἐπὶ τοῦ ὁποίου, ἀφοῦ τὸ τοποθετήσωμεν ἐπὶ τῆς πῆττας, ρίπτωμεν τὴν θερμὴν στάκτην καὶ πρῶτον ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀνθρακίαν. Ἐὰν μετὰ παρέλευσιν τριῶν τετάρτων περίπου ἀνασηκώσωμεν τὸ σκεπάσμα θὰ ἔχωμεν τὴν πῆτταν ἐτοιμὴν.

Δυνάμεθα ἀντὶ τοῦ μεταλλικοῦ σκεπάσματος νὰ σκεπάσωμεν τὴν πῆτταν με τεμάχιον χονδροῦ χάρτου, φύλλα συκῆς, φύλλα μωρέας, ἀμπελόφυλλα κτλ. Με τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι πρέπει νὰ θέσωμεν ἀρκετὴν ποσότητα στάκτης μεταξὺ τῶν ἀναμένων ἀνθράκων καὶ τοῦ χάρτου ἵνα μὴ καῖ οὗτος. Ἡ ἀνωτέρω δόσις ἔξαρκεὶ διὰ δύο Προσκόπους ἵνα φάγωσιν μίαν ἡμέραν. Τὸ εἶδος τοῦ ψωμιοῦ τούτου εἶναι μὲν ὀλίγον βαρὺ, διὰ τοὺς μὴ συνηθισμένους, ἀλλὰ εἶναι πολὺ θρεπτικόν· καὶ ὁ Πρόσκοπος διὰ νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ψῆσῃ τὸ ψωμί τοῦτο σημαίνει ὅτι θὰ εὐρίσκηται εἰς ἐκδρομὴν τινα ὅποτε ἡ ἐργασία καὶ ἡ κόπωση θὰ ἐπιφέρουσι τὴν ἀπαιτούμενην ἰσορροπίαν τοῦ στομάχου. Ὁμοίον σχεδὸν ψωμί κατασκευάζουσιν καὶ Ἴνδικαί τινες φυλαὶ τῆς Β. Ἀμερικῆς. Λαμβάνουσιν δηλαδὴ κόκκους ἐξ ἀραβοσίτου καὶ ἄλλων φυτῶν ὅταν εὐρίσκονται ἀκόμη εἰς τὸ γάλα των—καὶ ἀφοῦ τὰ συμπιέσουσι καὶ ἔξαχθῇ ὁ χυμὸς τὸν ὁποῖον φυλάττουσι, κοπανίζουσιν τὴν ἀναπομείνασαν κίψαν ἢ ὁποῖα ξηρανομένη μετατρέπεται εἰς ἄλευρον Κατόπιν λαμβάνουσιν τὴν ἄλευρον καὶ τὴν μετατρέπουσι εἰς ζύμην μεταχειριζόμενοι ὡς ὕδωρ τὸ ἴδιον χυμὸν τῶν κόκκων. Ἀφοῦ ἐτοιμασθῇ ἡ ζύμη κατασκευάζουσιν μικρὰς πῆττας αἱ ὁποῖαι τυλισσόμεναι ἐντὸς φύλλων δένδρων τίθενται ἐπὶ τῆς ἀνθρακίης σκεπασμένης με ὀλίγην στάκτην καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐντὸς μισῆς ὥρας τὸ ψωμί εἶναι ἐτοιμον.

I. X. ΣΙΓΑΛΑΣ

ΑΡΧ. 3- ΟΜΑΔΟΣ Α.Α

ΕΥΚΟΛΟΣ ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΝ

Εἶνε ἀνάγκη νὰ μετρήσωμεν τὸ πλάτος ἐνὸς ρίακος ἢ μιᾶς χαράδρας καὶ δὲν ἔχομεν τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα, τί πρέπει νὰ γίνῃ; Ἴδου μία μέθοδος ἀπλουστάτη καὶ πολὺ εὐκόλος.

Στεκώμεθα εἰς τὸ ἄκρον τῆς χαράδρας ἢ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ρυακίου καὶ καταιβάζομεν τὸ καπέλλο στὰ μάτια μας. Κλείομεν τὸ ἓνα μάτι, καὶ τοποθετοῦμεν τὸν γυθρον τοῦ καπέλλου ἔμπροσθεν τοῦ ἄλλου ματιοῦ, εἰς τρόπον ὥστε τὸ μάτι, τὸ ἄκρον τοῦ καπέλλου καὶ ἡ ἀπέναντι ὄχθη τοῦ ρυακίου νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν γραμμὴν. Τότε ἔξακολοιθοῦμεν νὰ ἔχωμεν τὴν ἰδίαν ὀρθίαν στάσιν καὶ κάμνωμεν μίαν μεταβολὴν. Τὸ μάτι τότε θὰ προσηλωθῇ εἰς ἓν

ὄρισμένον σημεῖον, σημειοῦμεν καλῶς τὸ σημεῖον αὐτὸ διὰ νὰ μὴ μᾶς διαφύγη, καὶ ἔπειτα μετροῦμεν τὴν ἀπόστασιν εἰς βήματα ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου μέχρι τῆς θέσεως ὅπου εὐρισκώμεθα προτιήτερα. Πολλαπλασιάζομεν τὸ ἀποτέλεσμα ἐπὶ 75 ἑκατοστόμετρα (σίνηθες ἀνοιγμὰ τοῦ βήματος) καὶ ἔχομεν τὸ πλάτος τοῦ ρυακίου.

Βεβαίως ἡ ἀπόστασις αὕτη δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀκριβὴς ἀλλὰ πάντως εἶνε ἱκανοποιητικὴ.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶνε πάντοτε ἀνάγκη νὰ κάμνωμεν μεταβολὴν, ὅταν δυνάμεθα, ἢ μᾶλλον ὅταν τὸ ἔδαφος μᾶς τὸ ἐπιτρέπει, μίαι ἀπλὴ κλίσις εἶνε ἀρκετὴ

Γ. Ν. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
ΕΝΩΜΟΤΑΡΧΗΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΣΩΜΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνοὺς ἐνεκαι-
νιάσθη ἡ αἰθουσα τῆς ὀπλομαχητικῆς ἐν τῷ
κέντρῳ μας, εἰς ἣν θὰ ἀσκοῦνται πρὸς τὸ
παρόν οἱ Ἀρχηγοὶ καὶ Ὑπαρχηγοὶ μας ὑπὸ
τὴν δεξιὰν διδασκαλίαν τοῦ καθηγητοῦ Κου
B. Prucher Ἡ Τοπ. Ἐπιτροπὴ μας ὄχι μόνον
ἐφρόντισε διὰ τὴν ἴδρυσιν τῆς αἰθούσης ταύ-
της εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιδιδόμεθα κατὰ τὰς
ῥάρας τῆς ἀναπαύσεώς μας εἰς τὴν ὥραιαν
καὶ ὠφέλιμον τῶν ὄπλων ἄσκησιν ἀλλὰ καὶ
παρὰ τὴν ταύτην, ἀνέλαβε ἵαν εὐγενῶς ὁ
καθηγητὴς τῆς Σουηδικῆς γυμναστικῆς κ Π.
Ἀντωνόπουλος, νὰ μᾶς διδάξῃ τὴν Σουηδικὴν
γυμναστικὴν ἐπιστημονικῶς, ἥτις θὰ ὠφε-
λήσῃ μεγάλως τοὺς Προσκόπους μας. —
Τὴν ἐποπτεία τῆς αἰθούσης Ὀπλομαχητικῆς
ἀνέλαβε τετραμέλης Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη
ἐκ τῶν Κων Ἀλεξ. Α. Μπενάκη ὡς Προέ-
δρου. Λεων. Πτέρη γραμματέως— Ἀδ. Πα-
χουντάκη ταμίου καὶ Γ. Καμπουροπούλου
ὡς Ἐφόρου Αἰθούσης.—

Ἡ Ὀμάς τῶν ποδοσφαιριστῶν

Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου μας
συνέστη ὁμάς ποδοσφαιριστῶν ἐκ τῶν καλ-
λιτέρων παικτῶν μας Προσκόπων ὑπὸ τὴν
ἡγεσίαν τοῦ κ. Πλ. Βασιλειάδου Ἀρχηγοῦ
τῆς 5ης Ὀμάδος.

Ἡ Ὀμάς αὕτη θὰ κατέρχεται εἰς ἀγῶνας
καὶ μετὰ ξένας Ὀμάδας, τὰ δὲ πρῶτα τῆς βή-
ματα ἐσημειώθησαν μετὰ ἀρκετὰς ἐπιτυχίας αἱ
ὁποῖαι μᾶς δίδουν ἐλπίδας ὄχι μόνον ἐπιδό-
σεως τῶν προσκόπων μας εἰς τὸ ὠφέλιμον
καὶ ὑγιεινὸν τοῦτο ἀγώνισμα ἀλλὰ καὶ ὥραιων
νικῶν τὰς ὁποίας θὰ κερδίσῃ διὰ τῆς εὐγενοῦς
ἀμίλλης πρὸς ἄλλας Ὀμάδας.— Πλὴν τῆς
εἰδικῆς ταύτης Ὀμάδος ἐκάστη Ὀμάς προ-
σκόπων συνέστησε ἰδιαιτέραν τοιαύτην ποδο-
σφαιριστῶν. Αἱ Ὀμάδες αὗται θὰ ἔχουν δι-
καίωμα νὰ ἀγωνίζωνται μεταξὺ τῶν ὀρισθέν-
τος μάλιστα καὶ ἐπαμειβομένου κυπέλλου διὰ
τὴν τελικῶς νικήτριαν Ὀμάδα.

Ἐκ Καίρου κατήλθεν ἵνα συνεργασθῇ μετὰ
τῆς Κεντρ. Ἐπιτρ. τοῦ Σώματος ὁ κ. Μ.

Μαῦρος γεν. γραμματεὺς τῆς Τοπ. Ἐπιτροπῆς
Καίρου Ἀρχηγὸς τῆς Ὀμάδος Ἡλιουπόλεως
Κ. Α.

Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Σ. Κωνσταντι-
νίδης μέλος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου Σωμ.
Ἑλλ. Προσκόπων.

Α. ΠΤΕΡΗΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΣΩΜΑ ΛΑΡΝΑΚΟΣ

Ἐν τῇ πόλει μας ἐπὶ τοῦ παρόντος κα-
τηρησίθη μία Ὀμάς, τὴν ὁποίαν μετὰ ὀλίγον
θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλη. Διοργανωτὴς τοῦ
σώματος τῶν Ἑλλ. Προσκόπων Λάρνακος
καὶ Ἀρχηγὸς τῆς 1ης Ὀμάδος εἶνε ὁ κ.
Δημοσθένης Μ. Συμεινίδης καθηγητὴς τῆς
Γυμναστικῆς ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις τῆς
πόλεως. Βαδίζει δὲ ἡ Ὀμάς τῶν Προσκό-
πων Λάρνακος ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν συναδέλφων
τῆς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ἀλεξανδρείας,
τηρεῖ δὲ αὐστηρῶς ὅλους τοὺς Κανονισμοὺς
τῆς ἐν Ἀθήναις Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν
Ἑλλήνων Προσκόπων.

Ὅλοι οἱ Πρόσκοποι μας εἶνε Δόκιμοι
πρὸ τινῶν μάλιστα ἐβδομάδων ἐπέστησαν
τὰς σχετικὰς ἐξετάσεις. Πρὸ ἡμερῶν ἐξέ-
δραμον εἰς πλησιόχωρον μέρος, ἐνθα ἐξετέ-
λεσαν λίαν ἐπιτυχῶς διαφόρους Προσκοπι-
κὰς παιδιὰς. Μία ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων
ἐνασχολήσεων τῶν Προσκόπων μας κατ'
αὐτὰς εἶνε ἡ δειροφυτεύσεις τῶν ἐκτάσεων
τῶν σχολείων τῆς πόλεως. Ἢδη δὲ ἡ ἀλλή
τοῦ Ἑλλήν. Ἐμπορ. Λυκείου Λάρνακος εἶνε
περιτριγυρισμένη μετὰ ὥραϊα ἡμέρα πεῦκα
φυτευμένα μετὰ τὰ μικρὰ χέρια τῶν Προσκό-
πων καὶ ἡ Ἀστικὴ Σχολὴ ἐπίσης προσλαμ-
βάνει νέαν ζωὴν μετὰ τοὺς καταπραΐνους
εὐκαλύπτους καὶ τὰ ἄλλα μικρὰ ἀκόμη δένδρα,
ὑπὸ τὰ ὁποῖα μετὰ ὀλίγα ἔτη θὰ σταματοῦν
οἱ Πρόσκοποι μας καὶ θὰ σεμνύνωνται γὰρ
τὸ ὥραϊον ἔργον τῆς δειροφυτεῦσεως, τοῦ
ὁποίου αὐτοὶ ἐπὶ ἔργον ἐργάται κατὰ τὴν Προ-
σκοπικὴν τῶν ζωὴν.

Ἀπὸ τῆς παρουσίας ἐβδομάδος ἄρχεται ἡ
διδασκαλία τῶν Πρώτων βοηθειῶν ἐν τῇ Λέ-
σχῃ τῶν Προσκόπων ὑπὸ ἐξέχοντος μέλους
τῆς κοινότητος μας τοῦ ἱατροῦ κ. Φιλίου Ζαν-
νέτου.

Λάρναξ (Κύπρου) τῇ 28ῃ Νοεμβρίου 1914

ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

Ἀγαπητέ μοι Πρόσκοπε,

Προχθές συνήντησα τὸν πατέρα σου στὸ δρόμο καὶ μεταξύ τῶν ἄλλων πού συνομιλήσαμε γιὰ σένα, μοῦ εἶπε ὅτι εἶσαι δυσαρεστημένος μὲ τὸν Ἀρχηγόν σου, πού δὲν σὲ ἐπροβίβασε εἰς ὑπενωματάρχην κατὰ τοὺς τελευταίους προβιβασμούς ἐνῶ εἶσαι ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους προσκόπους, καὶ ὅτι ἀντὶ σοῦ ἐπροτίμησε ἕνα ἄλλον πρόσκοπον κατώτερόν σου, ὅπως εἶπες στὸ πατέρα σου, καὶ κοινωνικῶς καὶ πνευματικῶς. Δὲν ἔχεις ὅμως δίκαιον οὔτε γιὰ τὸ ἕνα οὔτε γιὰ τὸ ἄλλο, γιατί ξεύρεις πολὺ καλά, σὰν καλὸς πρόσκοπος πού εἶσαι, ὅτι εἰς τὸ Σῶμα μας κοινωνικαὶ τάξεις καὶ διακρίσεις δὲν ὑπάρχουν, ὅπως καὶ στὸ Ἑλληνικὸ Κράτος πού δὲν ἀναγνωρίζει κανένα τίτλον τιμῆς, παρὰ θεωρεῖ ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἴσους. Ἐπειτα ἐσὺ κρίνεις τὸν ἑαυτόν σου ὅτι εἶσαι πῶς ἀνεπτυγμένος ἀπὸ τὸν προβιβασθέντα καὶ δὲν σὲ ἀδικῶ γιατί κάθε παιδί ἔχει μέσα του ἕνα ψευτοεγωϊσμό, νομίζει ὅτι ὅλα τὰ γνωρίζει, κρίνει τοὺς ἄλλους μὲ δικό του μέτρο, ἐνῶ γιὰ τὸν ἑαυτό του δὲν δέχεται τίποτε. Οἱ πρόγονοί μας ἔλεγον «γνώθι σαυτόν» καὶ εἶναι πολὺ μὰ πάρα πολὺ δύσκολο νὰ γνωρίσῃ κανεὶς τὸ ἑαυτό του καὶ προπαντῶς ἕνα παιδί σὰν καὶ σένα στὴ ἡλικία. Κάθε Ἀρχηγὸς πρέπει νὰ ξεύρῃς θεωρεῖ ὅλους τοὺς προσκόπους τοὺς ἴσους, γι' αὐτὸν μόνον οἱ καλοὶ καὶ τίμιοι καὶ ἐκεῖνοι πού αἰσθάνονται βαθειὰ τὸν προσκοπισμὸν ἀμοίβονται καὶ προάγονται, αἱ οἰκογένειαι καὶ αἱ κοινωνικαὶ τάξεις δὲν τοῦ κάνουν αἰσθησίν οὔτε τὸν ἐπηρεάζουν γιὰ νὰ κἀνῃ χατήρια αἱ σχέσεις καὶ γνωριμίαι του μὲ τοὺς γονεῖς τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου προσκόπου. Αὐτὸς γνωρίζει πῶς καλὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους πῶς πρέπει νὰ προβιβάσῃ ἢ ὄχι. Ἐπειτα στὸ Σῶμα μας οἱ βαθμοὶ εἶναι μόνον γιὰ τὴν τήρησιν τῆς πειθαρχίας δηλαδὴ γιὰ νὰ μπορῇ ὁ ἀνώτερος νὰ ἔχῃ ἀπέναντί του ἕνα ὑπευθύνον γιὰ κάθε ὑπηρεσία πού θὰ διάταξε καὶ τίποτε περισσότερο. Ἀλλὰ θὰ μοῦ πῆς, πῶς ἀφοῦ ὁ βαθμοφόρος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας ἀπλοῦς ἐντολεὺς τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἐίμεθα ὑποχρεώμενοι νὰ του φέρωμεν τὸν αὐτὸν σεβασμόν; Βέβαια ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶναι ἐντολὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀναπληρωτῆς του εἰς πολλὰς περιστάσεις, ἔπειτα ὁ χαιρετισμὸς καὶ σεβασμὸς πρὸς ἕνα ἀνώτερον εἶνε σεβασμὸς πρὸς τὸν ἑαυτόν σου, σὲ ἐξυψώνει ἐν τῇ συνηθείᾳ τῶν ἄλλων, σὲ παρουσιάζει πῶς πολιτισμένο, πῶς εὐγενῆ, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀνώτερος αὐτὸς εἶναι κοινωνικῶς καὶ πνευματικῶς πῶς κάτω ἀπὸ σένα (ὅπως εἶπες στὸ

πατέρα σου) γιὰ σένα εἶναι ἀνώτερος, αὐτὸ ἀρκεῖ, ἀλλὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ γιὰ τοὺς ἀνώτερους ἔφυγα ἀπὸ τὸ θῆμα μου.

Ξεύρεις—μιά φορὰ, στὴ Ὀμάδα μου συνέβη τὸ ἴδιο μὲ σένα, ἐπειδὴ ἐπροβίβασα ἕνα, μερικοὶ θύμωσαν, κατέβασαν τὰ μούτρα, δὲν ἤρχοντο στὰς ἐκδρομὰς καὶ ἕνας μάλιστα μοῦ ἐζήτησε μετάθεσιν γιατί ὡς ἔλεγε ἐθεωροῦσε τὸν ἑαυτόν του ἀδικημένον, ἐγὼ προσεπάθησα νὰ τοὺς πείσω ὅτι δὲν εἶχον δίκαιον, ὅμως καὶ νὰ δικαιολογηθῶ γιατί ἕνας Ἀρχηγὸς δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ δίδῃ λόγο εἰς τοὺς προσκόπους του γιὰ τὰς πράξεις του ἐντὸς τῆς Ὀμάδος, καὶ διὰ νὰ ἰδῶ ἂν πραγματικῶς ἠσθάνοντο τὸν ἀληθῆ προσκοπισμὸν ἐκάλεσα τοὺς βαθμοφόρους μου ὑπενωμοτάρχας καὶ τοὺς ἔδωσα τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσουν ἕνα ἐνωμοτάρχην ἐκλεγόμενον μεταξύ των, μπορεῖς νὰ μαντεύσῃς τί ἀπέδειξε ἡ ψηφοφορία; Ὁχι, λοιπὸν ἄκουσε, ὅλοι ἐπήφισαν τὸν ἑαυτόν των, καὶ ἔτσι ἐγὼ ἐξέλεξα τὸν καλλίτερον, ὅλοι δὲ ἔμειναν εὐχαριστημένοι διότι ἐνόμισεν ὁ καθεὶς των ὅτι ὁ ἐκλεγείς ἐπῆρε πῶς πολλοὺς ψήφους. Αὐτὸ μὲ ἔκαμε νὰ σκεφθῶ καὶ δώσω ἕνα δικαίωμα ψήφου μυστικῆς στοὺς βαθμοφόρους μου γιὰ νὰ προλαμβάνω κάθε δυσαρέσκειαν. Ἐκεῖνο ὅμως πού θὰ σὲ συμβουλεύσω εἶναι νὰ μὴν λαμβάνῃς πολὺ ὑπ' ὄψιν σου τὰ γαλόνια πού εἶναι πρόσκαιρα καὶ ξυλόνονται εὐκολὰ παρὰ ἐκεῖνα πού μένουν γιὰ πάντα ἰδιοκτησία δική σου, ἀναφαίρετη, τιμητικῆ, οἱ βαθμοὶ τοῦ προσκοπισμοῦ καὶ τὰ πτυχία εἰδικότητων, αὐτὰ ἤλθες νὰ ἀποκτήσῃς εἰς τοὺς προσκόπους καὶ ὄχι τὰ γαλόνια, σ' αὐτὰ ἐπιδόσου καὶ ὅσα περισσότερα θὰ πάρῃς τόσο περισσότερο θὰ σὲ ἐκτιμοῦν καὶ ἀγαποῦν οἱ Ἀρχηγοὶ σου γιατί θὰ εἶσαι ὁ ἀληθὴς πρόσκοπός των.

Λ. ΠΤΕΡΗΣ
ΑΡΧ. Β ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

Μαγνητίζετε μία βελόνα τοῦ ραψίματος τρίβοντας τὴν αἰχμὴ πολλὰς φορὰς μὲ τὴν ἴδια διεύθυνσιν ἐπάνω σὲ ἀτσάλι ἕως ὅτου νὰ πιάνῃ μικρὰ κομμάτια σιδήρου, φτεροῦ κ.τ.λ. Τὴν περνᾶτε ἔπειτα σ' ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ κομμάτι φελοῦ καὶ βάζετε τὴν πυξίδα σας σ' ἕνα ποτήρι νερό.

Θὰ κουνηθῇ λιγάκι καὶ θὰ σᾶς δώσῃ τὸν βορρᾶ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΡ. «ΔΑΦΝΗ».

Ο ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Μετά την καταστροφήν χωρίου τινος, δύο κάτοικοι αὐτοῦ ἀπεστάλησαν ὑπὸ τῆς κοινότητός των εἰς τὰ πέριξ χωρία διὰ νὰ ζητήσουν βοήθειαν.

Οἱ ἀποσταλέντες χωρικοὶ διήρχοντο τοὺς μεγάλους δρόμους καὶ τὰ πλούσια σίτια ὅπως συνάψουν περισσότερα χρήματα ὅσο τὸ δυνατό διὰ νὰ ἀποστείλουν εἰς τὰς ἀσκηπεῖς καὶ δυστυχοῦσας οἰκογενείας. Πάντες οἱ κάτοικοι ἐδέχοντο τοὺς ξένους φιланθρωπικῶς, καὶ ἕκαστος ἔδιδε ὅτι ἠδύνατο· ἄλλοι χρήματα, ἄλλοι ἄλευρα, σίτον, ἐνδύματα, ὑποδήματα, κτλ.

Μίαν ἡμέραν ἐπῆγαν καὶ εἰς τὸ σπῆτι πλούσιου τινός, ἀλλ' ἐνῶ ἀνέβαινον τὴν κλίμακα ἤκουσαν τὸν οἰκοδεσπότην νὰ φωνάζει καὶ νὰ ἐπιπλήττει τὴν θυγατέρα του διότι ἐχάλασε ἓνα σπῆτρο ἄνευ ἀνάγκης.

« Ἀλλοίμονον » εἶπον οἱ χωρικοὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν θὰ μᾶς δώσει τίποτε ἀφοῦ λυπεῖται ἓνα σπῆτρο καλλίτερα νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας: »

Τὴν ὥρα ποῦ ἔλεγαν αὐτὰ οἱ χωρικοὶ ὁ πλούσιος ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, καὶ εἶδε αὐτοὺς νὰ περιμένουν σκεπτικοί.

Οἱ ἄνθρωποι ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ξένοι καὶ ὁ πλούσιος ἐνόμισεν ὅτι ζητοῦν φιλοξενεῖαν. Ἐκάλεσεν αὐτοὺς ἐντὸς τῆς οἰκίας του, καὶ διέταξε τὰν ὑπηρέτριαν νὰ προσφέρῃ στοὺς ξένους τσάϊ. Κι' ὁ πλούσιος ἔδωκε τὴν καπνοθήκην του διὰ νὰ κάμουν τσιγάρο, ὁ καθεὶς ἐπῆρε ἀπὸ ἓνα σπῆτρο ἀπὸ τὸ τραπέζι διὰ ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του.

— Ὅχι! Κύριοι εἶπε ὁ πλούσιος δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σπαταλήσετε δύο σπῆτρα διὰ ν' ἀνάψετε τὸ τσιγάρο σας, ἐνῶ ὑπάρχει φωτιά καὶ τοὺς ἔδωκε τὸ ἀναμμένο του τσιγάρο καὶ ἦσαν.

Οἱ χωρικοὶ ἐστατικοὶ ἐβλέποντο κατὰ μματα καὶ διὰ νεύματος ἐτοιμάσθησαν νὰ φύγουν. Ἀλλ' ὁ πλούσιος κρατήσας αὐτοὺς, εἶπε:

— Πρὶν νὰ φύγετε καλοὶ μου ἄνθρωποι ἐπιθυμῶ νὰ μάθω πῶς εὐρέθητε εἰς τὴν πόλιν μας;

Καὶ μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἤκουσε τὸν σκοπὸν τῆς ἀφίξεώς των...

Ποία ὅμως ἐκπληξίς κατέλαβεν τοὺς ἀπεσταμένους ὅτε εἶδον τὸν πλούσιον νὰ δίδει εἰς αὐτοὺς ἀρκετὸ ποσὸν χρημάτων καὶ νὰ ὑπόσχηται εἰς αὐτοὺς ὅτι θὰ στείλῃ εἰς τὴν κοινότητα τοῦ χωρίου τῶν κριθῆν καὶ διαφόρους καρπούς πρὸς σποράν.

Τότε ἓνας ἐξ αὐτῶν εἶπε πρὸς τὸν πλούσιον: ἡ εὐεργεσία σας αὕτη κύριε, μᾶς ἐφαίνεται ὄλλως διόλου ἀνέλπιστος, διότι πρὸ δλίγου σᾶς ἠκούσαμεν νὰ ἐπιπλήττετε τὴν θυγατέρα σας δι' ἓνα σπῆτρο

— Φίλατοι, ἀπεκρίθη ὁ ἀγαθὸς φιάνθρωπος, ἀκριβῶς διότι εἶμαι οἰκονόμος εἰς τὰ πράγματά μου, ἔχω κατορθώσῃ νὰ κάνω ὀλίγα χρήματα καὶ νὰ βοηθῶ τοὺς πάσχοντας ὅταν ἔχουν ἀνάγκη...

Τοῦ πλούσιου οἰκονόμου τὸ παράδειγμα πρέπει νὰ μιμηθῇ κάθε προσκόπος κ' ἔτσι θὰ ἐκτελεῖ τὸ ὄγδοον ἄρθρον τοῦ νόμου τῶν προσκόπων. Καὶ νὰ μὴ αἰσχύνεται διὰ τὴν οἰκονομίαν νομίζων αὕτην φιλαργυρίαν καὶ τὴν εὐεργεσία σπατάλην.

Διὰ τῆς οἰκονομίας θὰ κατορθώσωμε νὰ γίνωμαι πλούσιοι κ' ἔτσι θὰ φανοῦμε κ' εἰς τὸ ἔθνος μας ἀρωγοὶ καὶ εἰς τὸν πλησίον μας φιάνθρωποι, λοιπὸν οἰκονομίαν καὶ ὄχι φιλαργυρίαν.

(Μίμησις)

Δ. ΓΕΡΜΑΝΟΣ
ΕΠΩΜΑΤΑΡ· 4 ΟΜΑΔΟΣ Α. Α.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

Ἡ αὐγὴ ἀρχίζει νὰ κοκκινίζει τὸν ὀρίζοντα. Ἡ σελήνη βαίνει πρὸς τὴν δύσιν της. Τὸ φῶς τῶν ἀστρῶν ἀρχισε νὰ τρεμοσβύνει καὶ νὰ χάνεται σιγά-σιγά.

Τὸ στρατόπεδο κοιμᾶται!

Οἱ πυροβοληταὶ ξιπλωμένοι γύρω ἀπὸ τὰ λασπωμένα πυροβόλα κοιμοῦνται, σκεπασμένοι ἄλλοι μὲ μιση κουβέρτα ἄλλοι μ' ἓνα ἀντίσκηνο κουρνιασμένο, κι' ἄλλοι ὄλλως διόλου ξέσκεποι.

Πάρα πέρα σὲ μιὰ γωνιά, δεμένα ἀπὸ ἓνα πάσσαλον στέκονται τὰ ἄλογα τῆς πυροβολαρχίας Ἀκουμπισμένα τὸ ἓνα ἀπάνω στ' ἄλλο, βρεμένα ὡς τὰ κόκκαλα ἀναπνέουν τὰ χνῶτα τους γιὰ νὰ ζεσταθοῦν.

Παρέκει κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον δύο ἀξιωματικοὶ ψάχνουν μὲ τὰ κιάλια τὸν ὀρίζοντα. Παρατηροῦν ὅλη τὴ παράταξιν τοῦ ἐχθροῦ γυρεύοντας νὰ ξανακριβώσουν τὶς θέσεις τῶν ἐχθρικών πυροβολαρχιών.

Εἶνε ὁ Διοικητὴς τοῦ πυροβολικοῦ καὶ ὁ ὑπασπιστής του.

Ξάφνου ἓνα ἀπαίσιο οὐρλιασμα διακόπτει τὴ νεκρική σιγὴ ποῦ ἐβασίλευε στὸν καταυλισμὸ, καὶ μιὰ ἐχθρική ὀβίδα διέρχεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλιν τῶν ἀξιωματικῶν. Ἀτίσυχος ὁ Διοικητὴς προσπαθεῖ μὲ περισσότερον πείσμα τώρα νὰ δεῖ ἀπὸ ποῦ πυροβολεῖ ὁ ἐχ-

θρός. Δεύτερο ούρλιασμα κ' ἄλλη ὄβριδα σχίζει τὸν ἄερα. Ὁ Διοικητὴς στρέφεται καὶ ψιθυρίζει μία διαταγὴ ἵστων ὑπασπιστῆ ἐνῶ συγχρόνως τοῦ δείχνει μὲ τὸ μαστίγιον τὶς θέσεις ποῦ πρέπει νὰ καταλάβουν τὰ πυροβόλα. Ὁ ὑπασπιστὴς φεύγει ἀμέσως πρὸς τὸν καταλισμὸν, καὶ σὲ λίγο δύο λοχαγοὶ ὀδηγοῦν μὲ ἀπίστευτον ψυχραιμία τὶς πυροβολαρχίες των πρὸς δύο ἀντίθετα σημεῖα. Αἴφνης ἡ δύο ἑλληνικὲς πυροβολαρχίες ἀρχίζουν νὰ βάλουν δαιμονιωδῶς.

Ἄλλ' ὁ ἐχθρὸς ἐνῶ βάλλει κατὰ τῶν δύο πυροβολαρχιών, προσπαθεῖ ἐν τούτοις νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἄλλων. Ὁ ἀγὼν ἐξακολουθεῖ ἄγριος, μὲ πείσμα κ' ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ἄλλ' ἡ ἐχθρικὴ ὄβριδα πλησιάζουν σιγά-σιγά μίαν πυροβολαρχίαν καὶ τέλος ἕνα κανόνι χωρὶς ὄμως νὰ τὸ βλάψῃ. Ὁρθίως ὁ λοχαγὸς, ἀψηφῶν φωτιά, μολύβι σίδερο, προσπαθεῖ νὰ λύσῃ ἕνα δύσκολο πρόβλημα, νὰ εὔρῃ αὐτὸν τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν χωρὶς νὰ τὸν δεῖ καὶ, νὰ τὸν συντρίψῃ. Ποῦ καὶ ποῦ ἡ φωνὴ του ἤσυχη καὶ καθαρὴ δίδει ἵστων σκοπευτὰς κανένα παράγγελμα. «Δεξιώτερα πέντε» «ἀριστερώτερα ἑνδεκα»

Ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὴν ἔξοδο τοῦ χωριοῦ, ὁ διοικητὴς παρακολουθεῖ ἀνήσυχος τὴν πάλιν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πρόσωπό του ἐσκυθρώπασε. Στὰ τελευταῖα πυρὰ τοῦ ἐχθροῦ ἡ μιὰ πυροβολαρχία ἀπῆντησε μὲ δύο μόνον κανόνια κ' ἕστερα σῶπασε ὅλως διόλου. Ὁ Διοικητὴς καλεῖ τότε ἕνα σύνδεσμο:

— Πήγαινε νὰ ᾄδῃς τί συνέβη ἵστων πυροβολαρχία.

Σὲ λίγο ὁ σύνδεσμος ἐπιστρέφει καλπάζων δαιμονιωδῶς.

— Ἡ πυροβολαρχία δὲν ἔπαθε τίποτε. Ὁ κύριος λοχαγὸς προσποιεῖται τὸν ψόφιο, γιὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ἐχθρὸν ποῦ κατῶρθωσε νὰ βρεῖ στόχο.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἡ ἄλλη πυροβολαρχία ἐδυνάμωσε τὰ πυρὰ γιὰ νὰ προσελκύσῃ ἀπάνω της τὴν προσοχὴ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἀγὼν ξαναρχίζει τρομερώτερος τώρα. Ἡ ὄβριδα βουτίζουν στὸν ἄερα. Ὁ κάμπος καπνίζει σὰν νὰ καίεται ὀλόκληρος. Σὲ λίγο ἡ πρώτη πυροβολαρχία ἐπεμβαίνει τρομερὰ, δομητικῆ, κ' αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Ἐκανόνισε τὴ βολὴ της καὶ κατῶρθωσε νὰ βρεῖ τὸν ἐχθρὸν.

— Πῦρ ταχύ! διατάζει ὁ λοχαγὸς. Ἡ ὄβριδα κνηγοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Οἱ πυροβοληταὶ μεθυμένοι ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία δουλεύουν σὰν μηχανή. Τὸ πῦρ ταχύ τοὺς λέγει ὅτι βρῆκαν τὸ στόχο καὶ ὅτι ἡ ὄβριδα δὲν

παῖνε χαμένες. Σὲ λίγο ἕνα παράγγελμα τοὺς ἔκαμε νὰ τρελλαθοῦν ἀπὸ τὴ χαρὰ.

— Βολὴ προοδευτικὴ!!

Ποῦ σημαίνει ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἔδωσε τὰ κανόνια του καὶ φεύγει ντροπιασμένος.

(Μίμησις)

Γ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
ΕΝΟΜΟΤΑΡΧΗΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΠΙΣΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τὴν 24 Ἰουνίου, ἡμέραν Τετάρτην, μετὰ τὸ σχολεῖον, Πρόσκοπός τις τοῦ Λονδίνου, ἐκωπηλάτει εἰς ἀβαθὲς τι μέρος ποταμοῦ πέραν τοῦ ὑδροφράκτου, ὅτε παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἤρχισε νὰ καλῆ εἰς βοήθειαν.

Ἄλλος τις Πρόσκοπος, τυχαίως παρευρεθεὶς ἐκεῖ, τὸν εἶδε. Πίπτει ἀμέσως ἐντὸς τοῦ ὕδατος μὲ τὰ ἐνδύματα ὅπως ἦτο, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ τὸν κινδυνεύοντα, παρασυρθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ρεύματος, ἐπνίγη.

Ὁ ἄλλος πρόσκοπος συνελέγη ἡμιθανεὶς, ἦτο ἑνδεκα ἐτῶν καὶ δὲν ἐγνώριζεν νὰ κολυμβᾷ.

Ὁ πνιγὸς πρόσκοπος, ἐπὶ πενήντα λεπτὰ δὲν ἀνευρέθη. Οὗτος ἦτο δώδεκα ἐτῶν καὶ ἐξαίρετος κολυμβητὴς. Ὅτε τὸν ἐξήγαγον τοῦ ὕδατος ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐκοιμάτο. Τὸ πρόσωπόν του ἐμειδία.

Ἐφερον ἀμέσως φορεῖόν τι καὶ τὸν μετέφεραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ. Κατὰ τὴν κηδεῖαν ὀλόκληρος ἡ ὁμάς εἰς ἣν ἀνήκε παρευρέθη ὡς καὶ πολὺς κόσμος.

Ἄς προσπαθήσωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, νὰ ἡμεθα πιστοὶ εἰς τὸν Νόμον τῶν Προσκόπων, ὡς ἔπραξε ὁ Ἄγγελος συνάδελφός μας.

Γ. ΠΑΙΔΟΥΣΗΣ
ΕΝΟΜ. 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΑΙ ΔΙΟΠΤΡΑΙ (Τὰ γυαλιὰ)

Ἐνας χωρικὸς ὅστις εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ἀνθρωποὶ τινες μετεχειρίζοντο διόπτρας (γυαλιὰ) ἵνα ἀναγινώσκωσιν ἠθέλησε νὰ ἀγοράσῃ τοιαύτας.

Ἡμέραν τινὰ ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν, εἰσέρχεται εἰς ἕν κατάστημα διοπτρῶν (γυαλιῶν) καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἔμπορον 1 ζεύγος ἔξ αὐτῶν. Ὁ ἔμπορος δεικνύει εἰς αὐτὸν πολλὰ εἶδη τοιούτων.

Ὁ χωρικὸς λαμβάνει ἕνα ζεύγος ἔξ αὐ-

των, τὸ θέτει ἐπὶ τῆς ρινός του, ἀνοίγει ἐν βιβλίον καὶ δοκιμάζει ν' ἀναγνώσῃ.

Αὐτὰ τὰ γυαλιά δὲν εἶναι καλὰ, λέγει εἰς τὸν ἔμπορον.

Καὶ δοκιμάζει ἄλλα, ἀλλὰ εἰς ἕκαστον ζεῦγος κάμνει τὴν αὐτὴν παρατήρησιν.

Ἐπὶ τέλους ὁ ἔμπορος ἀνυπομονήσας τὸν ἐρωτᾷ.

Ἄλλὰ φίλε μου ἤξεύρετε νὰ ἀναγινώσκετε τουλάχιστον

— Ἐὰν ἤξευρα νὰ ἀναγινώσκω δὲν θὰ εἶχα ἀνάγκη τὰ γυαλιά σου... ἀπήντησεν ὁ χωρικός.

(ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Β. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΝΟΜ. 4 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τὸ πρήξιμον καὶ ὁ πόνος ὁ προερχόμενος ἐκ κεντήματος μελίσης ἢ σφῦκας, εὐκόλως διαλύεται, ἐὰν ἐπιτεθῇ πάραυτα ἐπὶ τοῦ κεντηθέντος μέρους—μετὰ προηγουμένην ἐξαγωγὴν τοῦ κέντρου τοῦ ἐντόμου—μισὸν κρεμμύδι εἰς δύο μέρη κομμένο.

Ζῶα ἐκλαμβανόμενα ὡς βλαβερά.

Αἱ σαῦραι (γουστερίτσες) εἶνε ἀβλαβεῖς ὡς πρὸς τὸν ἄνθρωπον· τὸναντίον χρησιμεύουν ὡς καταστροφεῖς τῶν ἐντόμων καὶ τῶν χρυσαλίδων αὐτῶν. Οὐδὲ βλάπτουν τὰ φυτὰ τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν κήπων ὥστε ὁ διωγμὸς καὶ ἡ καταστροφή αὐτῶν ἦτις γίνεται καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν παιδῶν εἶνε παράλογος. Αἱ σαῦραι δάκνουν ὅταν ζητήσῃ τις νὰ τὰς συλλάβῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ δάγκμα τῶν οὐδὲν ἔχει τὸ ἐπιβλαβὲς καὶ φαρμακερὸν.

Γ. Ν. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΡΧΗΓΟΣ 4 ΟΜ. Α.Α.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐν τῷ Κοκορόμυαλος διερχόμενος πρὸς τὴν *κορνηξοποιεῖου*, παρατηρεῖ μίαν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν εὗρισκει ὡραίαν. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ μετενόησε διότι δὲν τὴν ἠγόρασε. «Τώρα πλέον εἶνε ἀργά, λέγει καθ' ἑαυτὸν, ἐὰν τῷ ὄντι ἦτο ὡραία, θὰ τὴν ἔχουν ἀγοράσῃ πλέον ἄλλοι· ἐὰν περάσω πάλι καὶ τὴν ἰδῶ ἴσθι *ἰδέλα θέσι, θὰ εἰπῆ* πῶς δὲν ἐπωλήθη καὶ ἐὰν δὲν ἐπωλήθη, δὲν θὰ ἤρρεσεν εἰς ἄλλους, καὶ ἐὰν δὲν ἤρρεσεν εἰς ἄλλους θὰ εἰπῆ πῶς δὲν ἦτο καλὴ καὶ ἀφοῦ δὲν ἦτο καλὴ, καλὰ ἔκαμα πού δὲν τὴν ἠγόρασα.»

Κάποτε ὑπεδέχθησαν τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰταλίας εἰς ἕνα σταθμὸν μικρᾶς πόλεως. Ἡ Α. Μ. βιαζομένη ἔλαβε μόνον ποτήριον κα-

μπανίτου. Ἀλλὰ μερικαὶ σταγόνες ἔβρεξαν τὸ φῶρεμά της. Ἡ βασίλισσα ἤνοιξε τὴν μικρὰν τσάνταν της, διὰ νὰ βγάλῃ τὸ μαυτῆλι της καὶ καθάρισεν τὰς σταγόνας. Ὁ Δήμαρχος, παρεξηγήσας τὸ κίνημα τῆς βασιλίσης, ἔσπευσε νὰ τῆς πῆ:

— Ἄ! ὄχι, Μεγαλειοτάτη... Σὰς βεβαιῶ, εἶναι ὅλα πληρωμένα!...

Ἐν τῷ Πέτρος ζητεῖ τὰ σπύρια διὰ νὰ ἀνάψει τὴν λάμπαν.

Καὶ ὁ μικρὸς Κῶστας:

— Μὰ ἀναψε πρῶτα τὴν λάμπα νὰ ἴδεις!

— Φαντάσου Γιώργο νὰ μὴν ὑπῆρχε διόλου θάλασσα στὸν κόσμον!...

— Δὲν θὰ μπορούσε τότε κανένας νὰ μάθει νὰ κολυμβᾷ.

— Καὶ τότε πόσοι θὰ ἐπνίγοντο!!

Ι. ΣΤΟΗΣ

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΟΔΗΓΙΑΙ

Κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς

Ἐὰν ποτὲ ἐκραγῇ ἢ διαραγῇ λυχνία ἀνημένη καὶ χυθῇ τὸ πετρέλαιον δὲν πρέπει νὰ προσπαθῶμεν νὰ σβύσωμεν τὴν φλόγα δι' ὕδατος διότι περισσότερον αἴτη διαδίδεται· ἀλλὰ χύνομεν ὀλίγον γάλα καὶ οὕτω ἡ φλόξ σβένυτε ἀμέσως.

Προφυλακτικὰ τῶν ὀφθαλμῶν

Μὴ ἐκθέτετε τοὺς ὀφθαλμούς σας εἰς ἄπλετον φῶς ὡς εἰς τὸ ἠλεκτρικόν.

Μὴ ἐκθέτετε τοὺς ὀφθαλμούς σας εἰς ψυχρὸν ἄνεμον.

Μὴ βρέχετε τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν οὔτοι εἶναι ἠρεθισμένοι διὰ ψυχροῦ ὕδατος ἀλλὰ πάντοτε διὰ θερμοῦ.

Μὴ ἐργάζεσθε ἔχοντες τὸ φῶς κατὰ πρόσωπον.

Μὴ μεταχειρίζεσθε ἀλεξίφωτα χρωματιστὰ ἀλλὰ ὑάλινα.

Μὴ ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρὸν δωμάτιον εἰσέρχεσθε.

Μὴ κοιμᾶσθε ἀπέναντι παραθύρου διὰ τοῦ ὁποίου τὸ φῶς θὰ πέσῃ ἀποτόμως ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σας κατὰ τὴν ἔγερσιν.

Μὴ ἀνοίγετε τοὺς ὀφθαλμούς σας ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ ἰδιαίτερω; ὅταν τοῦτο εἶναι ἀλμυρὸν.

Μὴ ἀναγνώσετε μηδὲ ράπτετε μὲ ἀνεπαρκῆ φωτισμόν.

Γράφοντες νὰ ἔχετε τὸ φῶς πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος.

Π. ΚΑΜΠΟΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ 7 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

Εἶνε νύκτα καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλώνει τὸν εὐρὺ μανδρίαν του στὸ μικρὸ χωριὸ Ἄβα-ρίτσα. Οἱ χωρικοὶ ἀπὸ τὰς ἕξ εἶσαν κλεισμένοι στὰ σπίτια των, μὲ σβυσμένα φῶτα, καὶ τρεμουλιασμένη καρδιά. Στὰ στενὰ σοκάκια τοῦ χωριοῦ δὲν ἀκούεται παρὰ ὁ βαρὺς βηματισμὸς τοῦ ἐφ' ὄπλου λόγγης σκοποῦ. Στῆ μικρῇ πλατεῖα, πυρὰ φωτίζουν τὸν καταυλισμὸν. Ἄλλὰ ὄνειρεύεται κανεὶς ἢ εἶναι ἔξυπνος;... Μία ὠρὰ ἀκτὶς τοῦ φεγγαριοῦ φωτίζει μιὰ στιγμή τὸν περιπολοῦντα σκοπὸν καὶ τοῦ δίδει μιὰ κόκινη λάμψη στὸ κεφάλι: ὁ σκοπὸς φορεῖ φέσι. Καὶ ἡ λάμψις τῶν πυρῶν φωτίζει ἓνα μισοφέγγαρο ἐπάνω σὲ μιὰ σκηνή: Εἶναι ἡ τουρκικὴ στρατιά. Ναι εὐρισκόμεθα εἰς Θεσσαλίαν καὶ τὸ ἔτος εἶναι τὸ τρομερὸν ἔτος τοῦ 1897.

Ἐν τῷ Σμολένσκι ἐπολεμοῦσε ἡρωϊκῶς ἀλλ' ὀπισθοχώρει, ὁ Μακρῆς ἠγωνίζετο γενναίως, ἀλλ' ὀπισθοχώρει, τὸ Γενικὸν Στρατηγεῖον ἐκ Λαρίσης μεταφέρετο εἰς Δομοκόν. Καὶ ὁ Ἐτέμ πασᾶς ὡς ἄλλος Κιουταχῆς ὤρεξετο ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς ἀναλήψεως θὰ ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος.

Εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Τούρκου συνταγματάρχου Περτέβ μιὰ καπνισμένη λαμπίτσα φωτίζει τὸ φτωχὸ τῆς ἐσωτερικόν. Ἐνα τραπέζι μὲ κουρελιασμένο σκέπασμα δύο τρεῖς τρίπιες καθέκλαις καὶ ἓνα **στρατιωτικὸ κρεβάτι**. Ὁ Περτέβ ἓνας πελώριος Κιρκάσιος μὲ ἀπαίσια μουστάκια μελετᾷ ἓνα τοπιόγδαφικὸν χάρτην ἐν ᾧ ἓνας νεαρὸς ἀνθυπασπιστῆς στέκεται εἰς προσοχὴν ἐνώπιόν του.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος, Ἄριφ βέη ἐρωτᾷ ἀποτόμως ὁ Περτέβ, ὅτι πάλιν τὸ σύρμα ἐκόπη;

— Μάλιστα πασᾶ μου, ἀπαντᾷ ὁ Ἄριφ εὐσεβῶς.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορον ἀνέκραξε ὁ Περτέβ. Εἶνε ἡ τρίτη φορὰ ποῦ οἱ σκαπανεῖς μας στήνουν τὸ σύρμα μεταξὺ Λαρίσης καὶ Βελεστίνου καὶ τώρα μοῦ ἀναγγέλεις ὅτι ἐκόπη πάλιν. Νὰ ἔλθῃ ὁ Μαλοῦχ ἐφέντης.

Πέκει πασᾶ μου, καὶ χαιρετῶν ὁ Ἄριφ ἀπομακρύνεται δρομαίως.

Ὁ Περτέβ ἤρχεισε νὰ πηγαινοέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν μὲ νευρικὰ βήματα μονολογῶν.

— Τὶ θὰ εἰπῇ ὁ Μουχτάρ βέης ὁ ἤρωας μας τοῦ Βελεστίνου ποῦ δὲν ἐκτελοῦμεν τὰς διαταγὰς του. Καὶ ὁ Γαζῆ Ἐτέμ! Μὰ τί νὰ

κάμω καὶ ἐγώ. Δὲν δύναμαι νὰ κάμω προέλασιν πρὸς τὴν Λάρισσαν ἐὰν τὸ σύρμα δὲν ἀποκατασταθῇ μέχρι Δομοκοῦ Ἔ! τότε προσέθηκε γελῶν σατανικῶς, σὰς χαιρετῶ Σμολένσκη ἀγᾶ, καὶ σὺ Κωσταντίν πασᾶ!...

— Πασᾶ μου εἰς τὰς διαταγὰς σας, διέκοψεν ὁ νεοελθὼν Μαλοῦχ ἐφέντης, ἀρχηγὸς τοῦ λόχου τῶν τηλεγραφητῶν.

— Μαλοῦχ ἐφέντη διέκοψεν ὁ Περτέβ κτυπῶν τὸ χέρι του εἰς τὸ τραπέζι, ἢ τὸ φάιντασμα ποῦ μᾶς κόβει τὸ σύρμα ἢ τὸ κεφάλι σου. Γκίτ (πήγαινε)

— Πέκει πασᾶ μου, καὶ ἀταράχως ὁ Μαλοῦχ ἀπέρχεται εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός....

Ἡ Διάννα ξυπνᾷ τοὺς στρατιῶτας. Ὁ Περτέβ πάλιν εἶναι μόνος στὴν σκηνὴν του καὶ λυσσᾶκατὰ τοῦ ἀγνώστου συρματοκόπτου.

— Νὰ ριζώσης ἐδῶ ἐνῶ τὸ στράτευμα προελαίνει! εἶνε βάσανο! Ἀἴφνης ὁ Μαλοῦχ ἐφέντης εἰσορμᾷ κρατῶν ἀπὸ τὸν λαϊμὸν ἓνα τσοπανόπουλο δεκαεπτὰ ἐτῶν. Ὁ μικρὸς ἐφοροῦσε φουστανέλλα καὶ στραβὰ τὸ καλπάκι, λεβέντικα. Ἐστάθη δὲ ὑπερήφανα ἐμπρὸς τὸν Περτέβ.

— Τὶ τρέχει; Μαλοῦχ ἠρώτησε αὐστηρῶς **τουρκικῶς** ὁ Περτέβ.

— Πασᾶ μου, ἀπεκρίθη λαχανιασμένος ὁ Μαλοῦχ. Αὐτὸς ὁ μικρὸς ληστῆς κόβει τὸ σύρμα.

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς ἐρωτᾷ μὲ ἀπορίαν ὁ συνταγματάρχης.

— Ναι πασᾶ μου τὸν συλλάβαμεν νὰ γυρίζῃ γύρω στὸ φυλακεῖον τοῦ Ἀτζι-Κιόλ.

— Καλὰ Μαλοῦχ, μπορεῖς νὰ φύγεις, διέταξεν ὁ Περτέβ. Εἶπε τοῦ Μεκδοῦ βέη καὶ τοῦ Ἀράπ ἀγᾶ νὰ ἔλθουν. Ὁ μικρὸς ἔβλεπε μὲ ἀτάραχο μάτι τὰ γενώμενα.

— Μικρὲ, ἠρώτησε αὐστηρὰ ὁ Περτέβ, εἰς καθαρὰν Ἑλληνικὴν, εἶσαι σὺ ποῦ κόβεις τρεῖς φορὲς ἕως τώρα τὸ σύρμα τοῦ τηλεγράφου;

— Ναι ἐγώ, ἀπήντησε ὑπερήφανα ὁ μικρὸς.

— Διατὶ τὸ ἔκανες αὐτό;

— Διότι εἶμαι Ἑλλήν!..

Ἐκείνην τὴν ὥρα εἰσήρχοντο οἱ ἐπιτελεῖς τοῦ Περτέβ καὶ ἡσύχως ἐλάμβανον θέσεις.

— Καὶ μὲ τί ἔκοπτες τὸ σύρμα;

— Μὲ τὴν ψαλλίδα αὐτὴ, καὶ ἔδειξε ὁ μικρὸς μιὰ τεράστια κηπουρικὴ ψαλλίδα.

— Τετραπέρατος αὐτὸς ὁ μικρὸς γιαιούρης ἐπιθύρσειεν ὁ Ἀράπ ἀγᾶς πρὸς τὸν Περτέβ.

— Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι ἐὰν σὲ ἀφίσω ἐλεύθερον δὲν θὰ τὸ ξανοκάνης, ἠρώτησε ὁ Περτέβ.

— "Όχι! ἀπήντησε ὑπερήφανα ὁ μικρός. Ἐὰν μὲ ἀφήσετε ἐλεύθερον θὰ ξαναρχίσω. Νὰ ἰδοῦμε ποῖος θὰ βαρεθῆ· ἐγὼ νὰ κόβω ἢ ἔσεῖς νὰ ξαναστήνεται τὸ σῶμα.

— Εἶδες γλῶσσα ποῦ ἔχει ὁ κιοπέκ, ἀνακράζει ἀπειλητικὰ ὁ Μαρδοῦχ βέης καὶ ἠτοιμάσθη νὰ ραπίσῃ τὸν μικρόν.

— Εἰς τὴν θέσιν σου βέη, διέταξεν ὁ Περτέβ. Αὐτὸς ὁ μικρὸς εἶναι ἥρωσ. Κρῖμα ποῦ θὰ τὸν τουφεκίσωμεεν.

— Παιδί μου τῶ εἶπε, εἶσαι μικρὸς, εἶναι κρῖμα ν' ἀποθάνῃς. Δὲν λυπεῖσαι τὰ νειάτα σου; Δὲν ἔχεις οἰκογένειαν;

Ἐὐ Μικρὸς ὕψωσε τὰ δακρυσμένα μάτια του ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνὴν πρὸς τὸ μέρος τῆς Λαμίας, πρὸς τὴν Ἐλευθέραν Ἑλλάδα καί:—

— Κύριε ἀξιωματικὲ ὁ παπᾶς μὲ ἔμαθε νὰ ἀγαπῶ πρῶτα τὸν Θεὸ, ὕστερα τὴν Πατριδα καὶ ἔπειτα τὴν οἰκογένειάν μου. Τουφεκισάτέ με.

Ἐὐ Περτέβ τότε προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του διέταξε.

— Ἄραπ ἀγᾶ συγκάλεσε τὴν διμοιρίαν τῆς ἐκτελέσεως.

Καὶ ὁ μικρὸς ἐσίγη ὑπὸ τῶν βασιβουζοῦκων εἰς μίαν ἰδιαιτέραν σκηνήν.

Εἰς τὸ χωρίον ἐντούτοις ἔμαθον ὅτι οἱ τοῦρκοι θὰ ἐτουφεκίσαν τὸν μικρὸ Θάνο.

— Κρῖμα τὸν λεβέντη ἔλεγε μιὰ γρηοῦλα. Ἡ φτωχὴ ἦ μάνα του ὅταν τὸ μάθη στὴν Λαμίαν θὰ πεθάνῃ ἢ ἀμοιρῇ. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου ἔχασε τὸν Μῆτρο καὶ τὸν Σπύρο της. Τώρα ὁ Θάνος της θὰ σκοτωθῆ!

— Ἐὰν παρακαλοῦσες σὺ μπάραμπα Ἀντώνη τὸν Τοῦρκο, ... λέγει μιὰ ἄλλη γρηοῦλα σ'ένα γέρο πολεμάρχῃ τοῦ 54.

— Σεῖς οἱ γυναῖκες δὲν ἐννοεῖτε ὅτι ἐνῆς τουρκο-φάγος δὲν προσκυνᾷ τὸν πασᾶ, ἀπήντησε τραχέως ὁ γέρον Ἀντώνης. Χαλάλι τὸ βόλι ποῦ θὰ πάρῃ τὸ παιδί, διὰ τὴν πατριδα.

Καὶ σκεπτικὸς, ὁ γέρον πηγαίνει πρὸς τὴν πλατεῖαν, ὅπου ὁ μικρὸς Θάνος θὰ λάβῃ τὸν Στέφανον τοῦ Ἐθνομάρτυρος.

Τὰ τύμπανα κροτοῦν ὁ Περτέβ συνωδευόμενος ἀπὸ τοὺς ἐπιτελεῖς του προχωρεῖ ἐνῶ οἱ στρατιῶται παρουσιάζουν ὅπλα. Ἡ διμοιρία τῆς ἐκτελέσεως παρατάσσεται ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀρίφ βέη· ὁ μικρὸς λεβέντης μὲ ὑπερήφανο βῆμα, καὶ δεμένα τὰ χέρια ὀπισθάγκωνα καταλαμβάνει θέσιν.

Οἱ γρηῆς ἀρχίζουν τοὺς θρήνους.

— Διώξετε αὐτὲς τίς μάγισες, διέταξε ὁ Περτέβ, ἐνῶ οἱ κοντακὲς τῶν Κουρσάρων διέλυσαν τὸ πλῆθος.

Ἐχεις τίποτε νὰ μᾶς πῆς; ἠρώτησε ὁ συνταγματάρχης.

— Ναί, νὰ μὲ θάψετε στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Αἰ-Λιά ἀπήντησε σταθερὰ ὁ μικρὸς.

Ἐὐ Ἀρίφ ἔσυρε τὸ ξίφος.

— Πῆρ! διέταξε.

Ἐὐ Θάνος ἔπεσε τρουπημένος ἀπὸ εἴκοσι σφαῖρες.

— Εἰς προσοχὴν!... διέταξεν ὁ Περτέβ, αὐτὸς ὁ μικρὸς γιουνανλῆς ἦτο ἥρωσ.

Καὶ ἔχαιρέτησεν.

Θ. Π. ΠΡΙΝΕΑΣ

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ 7 ΟΜΑΔΟΣ Α. Α.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΤΙ ΜΑΣ ΕΡΩΤΟΥΝ

Εἰς τὴν στήλην ταύτην δημοσιεύονται αἱ μὴ ὑπερβαίνουσαι τὰς 15 λέξεις ἐρωτήσεις τῶν συνδρομητῶν μας σχετικαὶ μὲ προσωπικὰ ζητήματα.

— Ποῖος ἐφεῦρε τοὺς ἀριθμούς;

Ἐνωμ. Κ. Μαργακὸς

— Διατί ὁ τροχιόδρομος ἐξακολουθεῖ νὰ κινεῖται ἐνῶ ἡ μηχανὴ ἔχει σταματήσῃ;

Ἐπεν. Α. Κουλαμπίδης

— Ποία κατὰ δευτερόλεπτον ἡ ταχύτης τοῦ ἡχου ἐντὸς τοῦ ὕδατος;

Σ. Κομβόπουλος

— Ποῖον πρᾶγμα ὁ Θεὸς δὲν βλέπει ποτέ, ὁ βασιλεὺς σπανῶς; καὶ ὁ χωρικὸς καθ' ἑκάστην;

Ἐνωμ. Ν. Μπαριτάκης

— Διατί τὸ ξηρὸν ξύλον καίεται καλύτερον τοῦ χλαροῦ;

Ι. Μ. Στόης

— Διατί τὸν χειμῶνα φοροῦμεν ρούχα σκοῦρα τὸ δὲ καλοκαίρι ἴσπρη;

Ἐνωμ. Ν. Στατηρᾶς

— Ἐκ τίνος σώματος κατασκευάζεται τὸ μολύβδοκόνδυλον;

Ἐνωμ. Δ. Γερμανὸς

ΤΙ ΜΑΣ ΑΠΑΝΤΟΥΝ

Εἰς τὴν στήλην ταύτην δημοσιεύονται αἱ ὑπὸ τῶν συνδρομητῶν μας ἀπαντήσεις διὰ προσωπικὰ ζητήματα.

ΑΠΑΝΤΩΜΕΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ 8 ΤΕΥΧΟΥΣ

Ἐἴνα ἡ τείνουσα πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω φλόξ δύναται νὰ θερμαίνῃ τὴν καύσιμον ὕλην ὅλην.

Ἀπήντησαν οἱ Πρόσκοποι: Α. Κουλαμπίδης, Ν. Μπαριτάκης, Δ. Ἰωνᾶς, Ν. Στατηρᾶς, Δ. Μαλιτέζος Ἀλεξανδρείας, Ν. Οἰκονόμου Ἀθηνῶν.

— Διότι τὸ τίμπανον ὑποζεῖμενον εἰς δύο συγχρόνους ἀντιθέτους πλῆξεις δὲν ὑπάρχει φόβος γὰ θραυσθῆ.

Ἀπήντησαν οἱ Πρόσκοποι: Ν. Γαρόπουλος, Α. Κουλαμπίδης, Α. Γιαννόπουλος, Ν. Μπαριτάκης, Α. Ἰωνᾶς Ἀλεξανδρείας, Α. Δημητρίου, Μυτιλήνης, Θ. Ἰωαννίδης Ἀθηνῶν.

— Ἐὐ Ἀγγλὸς ἰατρός Ἰωσήφ Λίστηρον.

Ἀπήντησεν ὁ Πρόσκοπος: Α. Κουλαμπίδης Ἀλεξανδρείας.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ

(ΕΝ ΤΩ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΩ)

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΛΙΟΥ.— Οί παῖ-
κται χωρίζονται εἰς δύο μέρη ἐξ ὧν ἕκαστος Προσκόπων
ἕκαστον καὶ παρατάσσονται εἰς γραμμὴν εἰς ἀπόστασιν
πεντήκοντα βημάτων ἀπ' ἀλλήλων. Εἰς τὸ μέσον τῆς
ἀποστάσεως ταύτης ἐμπηγνύεται πάσσαλος καὶ ἐπ'
αὐτοῦ τίθεται ἓνα μανδύλι. Ὅταν ὁ διατητῆς δώσῃ
τὸ πρόσταγμα «ἐμπρός» εἰς παίκτης ἐξ ἑκάστου μέ-
ρους ἀποσπᾶται τῆς γραμμῆς, τρέχει πρὸς τὸν πάσσαλον,
καὶ προσπαθεῖ νὰ φθάσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὸ μανδύλι
προτοῦ ὁ ἀντίπαλός του τὸ κάμῃ. Ὁ ἀποτυχὼν ὀφεί-
λει νὰ καταδιώξῃ τὸν λαβόντα τὸ μανδύλιον προσπα-

θῶν νὰ τὸν ἐγγίση προτοῦ ὄστος ἐπιστρέψῃ καὶ
ἔπερβῃ τὴν γραμμὴν του. Ἐὰν ὁ ἀρπάσας τὸ μανδύλι
κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν γραμμὴν του χωρὶς ὁ
διώκτης του νὰ τὸν κτυπήσῃ ὁ τελευταῖος ὄστος
γίνεται αἰχμαλώτος του· ἐὰν ὁμοῦς κτυπηθῇ καθίσταται
αἰχμαλώτος τοῦ ἀντιθέτου μέρους. Τὸ παιγνίδιον ἐξα-
κολουθεῖ μέχρις ὅτου ἕκαστος τὸ ἐν μέρος αἰχμαλωτισθῇ
ὑπὸ τοῦ ἑτέρου. Ἐὰν δὲν κατορθωθῇ τοῦτο ἐντός
τοῦ ὑπὸ τοῦ διατητῆτος ὁρισθέντος χρόνου, τότε νικά
τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἠχμαλώτισε περισσότερους ἀντι-
πάλους.

(Ἐξ τοῦ Ἑλληνικοῦ)

I. ΣΤΟΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

1ον. Προσκοπικῶν Βιβλίων

Κατοστατικὸν—Κανονισμὸς Σώματος Ἑλ- λήνων Προσκόπων	Γ.Δ.	5
Ἐγκόλιον Προσκόπου	»	7
Ἐγκόλιον Ἀρχηγοῦ Ὁμάδος	»	5
Παιδιαὶ καὶ Ἀσκήσεις	»	3
Ἐγχειρίδιον Ἀσκήσεων καὶ Πεζικῶν Γυ- μνασίων	»	3
Ὁδηγία πρὸς τοὺς Ἀρχηγούς Ὁμάδος	»	3
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Ση- ματοηλεγραφητοῦ	»	0.5
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Σαλ- πιγκτοῦ	»	0.5
Ἀναγκαῖαι γνώσεις διὰ τὸ Πτυχίον Πο- δηλάτου	»	0.5
2ον. Ἐντύπων διὰ τὰ Σώματα		
Αἰτήσεις Κατατάξεως Προσκόπων, αἱ 200	»	15
Προκαταρκτικαὶ Γνώσεις μαθητευομένων Προσκόπων, τὰ 100 ἀντίτυπα	»	20
Ἐντυπα Μαθήματα Σημάτων διὰ Βραχι- όνων τὰ 20 ἀντίτυπα	»	20
Ἐντυπα Μαθήματα Τηλεγράφου Μόρσ, τὰ 50 ἀντίτυπα	»	10
Ἀναφοραὶ Ἀρχηγῶν πρὸς τὴν Τοπικὴν Ἐπιτροπὴν, αἱ 50	»	10
Ἀναφοραὶ Τοπικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν αἱ 20	»	10
Δελτίον Ταυτότητος	»	0.2
Βιβλιάριον Ἐνσήμων	»	6
Φύλλον ἐνσήμων	»	5
Ἕμνος τοῦ Σώματος	»	5
Ἐντυπον Πτυχίον Ἀρχηγοῦ	»	—
» » Ὑπαρχηγοῦ	»	—
Ἐντυπα Πτυχία Δοξίμου Πρ. τὰ 25	»	10
» » Προσκ. Β' Τάξ. τὰ 25	»	10
Πρόχειρον Μητρώον ἀρχηγοῦ ὁμάδος (ἀ- δετον) τὰ 100 φύλλα	»	10
Πρόχειρον Μητρώον ἀρχηγοῦ ὁμάδος (δι' ἓν ἔτος,—δεμένον).	»	8
Φύλλα Μητρώου Ὁμάδος τὰ 25	»	10
3ον. Ἄλλων Εἰδῶν		
Ἀστήρ (διὰ τοὺς πύλους) ἕκαστος	»	0.5
Φοινὶξ ἕκαστος	»	1

Ταινία Δοξίμων μὲ τὰς λέξεις «Ἔσο Ἔ-
τοιμος» Γ.Δ. 0.7
Ἀστήρ ἑτησίας ὑπηρεσίας » 1

4ον Ἐγκυκλίων

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ Αἰγύπτου ἔχει εἰς τὴν
διάθεσιν τῶν Ἐπιτροπῶν Αἰγύπτου ἀντίτυπα τῶν
ἑξῆς Ἐγκυκλίων αἱ ὁποῖαι ἔχουν δημοσιευθῆ καὶ
εἰς τὸ ὄργανον αὐτῆς τὸ «Ἔσο Ἐτοιμος».

α) Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθηνῶν

- 1). Ἐγκύκλιος 1η — Περὶ Χαιρετισμοῦ.
- 2). » 2α — Περὶ Οἰκονομικῆς Διαχειρί-
σεως τῶν Ὁμάδων.
- 3). » 5η — Διαγωνισμὸς Συλλογῆς Ξη-
ρῶν Φυτῶν.
- 4). » 6η — Διαγωνισμὸς Ἀναβ. Βουνοῦ.
- 5). » 7η — Περιέχουσα διαφ. ὁδηγίας.
- 6). » 8η — Γενικὴ Ἀρχηγία Βασιλέως.
- 7). » 9η — Περιέχουσα διαφ. ὁδηγίας
καὶ Κανονισμὸν τελετῆς ὄρ-
κομωσίας Προσκόπων.
- 8). » 10η — Ὁδηγία περὶ ἰδρύσεως ὁμά-
δων Προσκόπων καὶ ἐνάρξε-
ως κανον. λειτουργίας αὐτῶν.
- 9). » 11η — Ἐπιστολὴ Προϊθυπουργοῦ.
- 10). » 12η — Περὶ τηρήσεως Κανονισμῶν
καὶ ἐφαρμογῆς Ἐγκυκλίων

β) Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου

- 11). Ἐγκύκλιος 1η — Περὶ Ὁργανισμοῦ Σωμάτων
Ἑλλ. Προσκόπων ἐν Αἰγύπτῳ.
- 12). » 2α — Κανονισμὸς Κεντρικῆς Ἐπι-
τροπῆς Αἰγύπτου.
- 13). » 3η — Κανονισμὸς Τοπικῶν Ἐπι-
τροπῶν Αἰγύπτου.
- 14). » 4η — Περὶ Κατατάξ. Προσκόπων.
- 15). » 5η — Περὶ Ἀποδόσεως Τιμῶν.
- 16). » 6η — Περὶ Πειθαρχικῆς Ἐξουσίας
ἐν τῇ Ὁμάδι.
- 17). » 7η — Βιβλία Ἀρχηγῶν, Ἀπολυ-
τήρια κτλ.

Εἰς πᾶσαν Ἐπιτροπὴν καὶ εἰς πάντα Ἀρχηγὸν
θέλουσιν σταλῆ ἀντίτυπα τῶν ἄνω Ἐγκυκλίων ὅταν
τὰ ζητήσωσι.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τῆς Κεντρ. Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου
Alexandrie Rue Rosette 52

Οι Πτυχιούχοι Σηματοτηλεγραφηταί του Σώματος Ἀλεξανδρείας